

VEZÉRCIKK

Eleven szén a fejen • Durkó Sándor

A sajtó sokat cikkezett egy híres orgonista üzenetén, mely úgy szólt hogy fejbe veri orgonaművész társát, ha találkozik vele.

Felkaptam a fejem, de nem lepődtem meg. Tényleg, egyáltalán min is lepődhetnénk ma már meg? Minden újdonság három napig tart, azután napirendre térünk fölötte. Mennyi mindent kellett így kezelni az elmúlt években! Úgy magán, mint gyülekezeti életünk, valamint társadalmi életünk területein. Az erőszak vagy legalábbis az azzal való fenyegetés felett kezdünk napirendre térni. És akkor jön két művész, kik közül az egyik kijelenti, hogy az a fejbeverés társának bizony kijár, ha másként nem, hát képletesen.

Derülnöm kellene, de arcomra fagy a mosoly, eszembe ötlik egyik jóakaróm, aki egy cikkemért szintén hasonló módon szeretne elégtételt szerezni. Elgondolkodom, akaratlanul is összeáll bennem egy lista azokról, akikkel esetleg alkalomadtán én tennék hasonlót.

Feltehetőleg nemcsak nekem, hanem majd mindannyiúnknak megvan a magunk névsora. Képzeljük csak el, mi lenne akkor környezetünkben, gyülekezetünkben, lakóhelyünkön, ha még ezek az indulatok is elszabadulnának!

Ha nem is valóságban, de képletesen vagy átvitt értelemben naponta érnek szinte mindenkit rúgásszámba vehető intrikák, sértések, hazugságok, rágalmozások és ezek ügyesen kitervelt megannyi változata.

A keresztény értékrendnek viszont van egy sarkalatos pontja, nevezetesen: „Ne győztedd meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.” Aki ezt míveli, az eleven szentet gyűjt a gonosz fejére (Róm 12,20–21).

Nem kötelezhet senki, hogy elkapjam, esetleg felvegyem a nekem vagy a felém dobott kesztyűt. Saját magát kényszeríti megalázó helyzetbe az, aki elégtételt akar szerezni. A kardcsörtető szintjére alacsonyítja le önmagát az, aki visszavág.

Mit tehetünk tehát? Mi választjuk meg a saját eszközeinket, stílusunkat, tudván azt, hogy a stílusa minősíti az embert. A Biblia évezredek útjelzője, hogy „A gonoszt jóval győzd meg”, továbbá „Ha lehetséges, amennyiben rajtatok áll, minden emberrel békességben éljete”. Ha e szerint cselekszünk, akkor ebben és ettől már különbek leszünk a másiknál. A másik ezt észre fogja venni, mert az eleven, parázsló szén a fejen... főleg sokáig, nem éppen kellemes.

MEDITÁCIÓ

„Veletek vagyok minden napon” • Tfirst Gyula

A pászkaünnepre összegyűlt nép nagy része már az ünnep-sorozat második-harmadik napján hazaindult, ki-ki a saját hazája, városa felé. Lukács evangélista tudósítása szerint Jézus két tanítványa is útra kelt (Lk 24,13–35). Történetünk ott kezdődik, amikor Jeruzsálemből Emmauszba igyekeztek, nehéz szívvel, nagy csalódással. Az ünnep nem hozott számukra

örömet, sőt szertefoszlott reményük, hogy valaha is lesz egy békésebb és igazságosabb világ. Krisztus meghalt. „Pedig mi abban reménykedtünk, hogy ő fogja megszabadítani Izráelt” ... gondolták és mondták szomorúan, reménytelenül. Így járták útjukat, míg el nem érkezett számukra a megvilágosodás.

Nem jártam még Izráelben és ezért egy kicsit szegényebbnek érzem magam. Ha eljutnék ebbe az országba, szívesen végigjárnám azt az utat, mely Jeruzsálemből az ókori Emmausz felé tart, ereszkedő dombokon és vízmosásokon át. Utam első szakaszában kopár, olykor félsivatagos tájakon járnék: ott, ahol a tanítványok szíve még oly nehéz volt. Aztán eljutnék arra a vidékre, ahová időnként nedves levegő érkezik a Földközi-tenger felől; ahol a növényzet már változatosabb: ciprusok, pálmák, puha, pelyhes virágú mimózábokrok díszítik a tájat. Arra a helyre, ahol egy útitárs csatlakozott a tanítványokhoz, és szívük terhe kezdett könnyebbé válni. S mire a Nap korongja alábukna, hogy titkát a távoli tenger magába rejtse, elérném azt a helyet, ahol útjaik elváltak ... volna, ha nem kérlelik – a még fel nem ismert – idegent: „Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!”

Vajon létezik-e még ez az ókori út? Megtalálható-e? Követhető-e? Akár igen, akár nem, egy biztos: életünk térképén megtalálható és jól felismerhető. Vágyakozunk, bizakodunk, majd kétségekkel birkózunk. Kisebb-nagyobb gondjaink megoldódnak, de újak támadnak.

Megosztjuk egymással gondolatainkat, de ezzel inkább csak megterheljük egymást – feltéve, hogy a másik odafigyel.

Mielőtt Krisztus eltávozott, ezekkel a szavakkal vigasztalta övéit: „... én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” Csodálatos ígéret. Nagyszerűségét csak az múlja felül, hogy igaz és nekünk szól. Ő, aki előttünk járt, de akit nem sodorhatott magával a múltó idő, a jelenben lép elénk. Társként szegődik hozzánk, hogy vele járjuk utunkat. Utolér, megszólít, meghallgat, megért, tanácsaival eligazít. Ha úgy látja, hogy terhünkre van, „úgy tesz mintha tovább akarna menni”. De amikor távolodik, akkor érezzük, hogy milyen közel került hozzánk, hogy a szálak már elszakíthatatlan kötelekké váltak. Ha azonban marasztaljuk és kérjük, hogy „maradj velünk”, betér hozzánk és házunknak vendége lesz. Ha Ő áldja meg a mindennapi kenyeret és kezéből vesszük az anyagi javakat, akkor ezek valóban áldássá válnak számunkra.

Így tapasztalták az emmauszi tanítványok is. De elérkezett a válás szomorú pillanata, mert váratlanul eltűnt szemeik elől. Lelkükben azonban már feltöltek. Az elválás miatti csendes fájdalmat feledtetni tudta „Isten békessége, mely minden értelmet meghalad.” Meg kell, hogy valljuk (miért is tagadnánk), hogy sokszor mi is úgy érezzük mintha távolodna tőlünk, mintha ködbe burkolózna előlünk. De Ő megígérte, hogy velünk marad. Azt akarja, hogy emlékezzünk ígéretére, és, ha távolinak érezzük, újra és újra keressük, hogy újra megtaláljuk és felismerjük Őt. Mert az újabb rátalálás élménye mindig bensőségesebb és maradandóbb, mint a korábbié.

A lelkiismeret • *Fábián József*

A kommunista ideológia tagadta a lélek létezését. Ennek ellenére megkívánta a „lelkiismeretes munkát”. Nem gondolt arra, ha nincs lélek, akkor képtelenség lelkiismeretről beszélni, és a lelkiismeretességet elvárni az emberektől.

A Szentírás az ember hármasságáról tanít. Mégpedig a testről, a lélekről és a szellemről. Az 1Kor 15,45 helyes fordításban így hangzik: „Lett az első ember, Ádám, élő *lélekké (psziché)*; az utolsó Ádám (Krisztus) megelevenítő *szellemé (pneuma)*”. Sok más igehely is pontosan meghatározza ezt a hármasságot: test, lélek és szellem. Ennélfogva nemcsak vallásos képzelet, hanem valóság a lélek és a szellem létezése. Így valóság a lelkiismeret létezése is. A lelkiismeret az ember Istentől kapott erkölcsi képessége, amelynél fogva meg tudja ítélni cselekedeteit, és egész erkölcsi élete jóságát, vagy helytelenségét. De a lelkiismeret csak

olyan mértékben tud helyes vagy helytelen ítéletet gyakorolni tetteink, vagy gondolataink felett, amilyen mértékben világos előtte az Isten Igéje által meghatározott jó, illetve rossz fogalma. Nemcsak a vallásos ember, hanem a természeti ember is ismeri bizonyos mértékben a lelkiismeret hangját.

Pál apostol a Róm 2,14–15 versekben ezt írja: „Mert mikor a pogányok, akiknek nincsen törvényük, természettől a törvény dolgait cselekszik, akkor ők, törvényük nem lévén, önmagoknak törvényük. Mint akik megmutatják, hogy a törvény cselekedete be van írva az ő szívükbe, egyetemben bizonyoságot téven arról az ő lelkiismeretük és gondolataik, amelyek egymást kölcsönösen vádolják vagy mentegetik.”

A Jn 8,3–11 versekben olvasunk egy házasságtörő asszonyról, akit a farizeusok Jézus elé vittek, és arra kérték Őt, fejtse ki, mi a véleménye: a törvény szerint meg kell-e az ilyen személyt kövezni. Jézus így válaszolt: „Aki közületek nem bűnös, az vesse rá először a követ.” „Azok pedig ezt hallván és a lelkiismeret által vádoltatván, egymásután kimenének.” Eszerint tehát a pogányokban és a vallásos emberekben is megszólalhat a lelkiismeret.

A Szentírás sokféle lelkiismeretről tudósít. Az 1Tim 4,1–2-ben olvasunk a „megbélyegzett lelkiismeretről”. „A Lélek pedig nyilván mondja, hogy az utolsó időkben némelyek elszakadnak a hittől, hitető lelkekre, és gonosz lelkek tanítására figyelmeztvén. Hazug beszédűeknek képmutatása által, akik meg vannak bélyegezve a saját lelkiismeretükben.”

Ez így teljesedett be a mi korunkban is. Rohamosan terjed a sokféle keleti vallás, a misztériumvallások, a spiritizmus számtalan változata, az asztrológia, a csodaingák, a jóslások és a kuruzslások számtalan válfaja. Felsorolni sem lehet, annyiféle van belőlük. Ezek mind megbélyegzik a lelkiismeretet, és hamis irányba terelik azt. Oly behízelt és modern köntösben mutatkoznak be, hogy ember legyen a talpán, aki ellene tud állni. Nem hagyhatom ki a „New Age” (Új korszak) mozgalmat sem, mely óriási méretekben terjeszkedik hazánkban is. Csápjait a hívő közösségek felé is kiterjesztette. Mindent egy kalap alá vesz, és az ördög „istenségét” egy vonalba állítja Urunk Jézusával. Ez a „megfertőzött, megbélyegzett lelkiismeret” világa, ami aztán még súlyosabb következményekkel jár.

Következik a „kemény szív”, a megkeményedett lelkiismeret. Pál apostol tanácsolja az Ef 4,17–20 versekben: „Ezt mondom ... hogy ti többé ne járjatok úgy, mint egyéb pogányok ... az ő elméjüknek hiábavalóságában. Kik értelmükben meghomályosodtak, elidegenültek az isteni élettől a tudatlanság miatt, mely az ő szívük keménysége miatt van bennük; kik erkölcsi érzés nélkül, önmagukat bujálkodásra adták, minden tisztátalanságnak nagy nyereséggel való cselekedésére.” Sajnos, ez szó szerint így van napjainkban is.

Innen már természetes következmény a „gonosz lelkiismeret” (Zsid 10,22). Gondoljunk a Jézus korabeli zsidóság előjáróira, akik csak akkor tudtak megnyugodni, amikor Jézust eltették láb alól! „Mondának azért a farizeusok egymás között: Látjátok-é, hogy semmit sem értek? Ímé, mind e világ Ő utána megy” (Jn 12,19). A gonosz lelkiismeret elfojtja a lélek hangját, s nem hall mást, csak gonosz szívének követelését. Ez Kain természete. Sajnos ma, az Isten Igéje nélkül felnövekedett generációból nagyon sokan estek a gonosz gondolkodás és életforma áldozatául. Ezek a Sátán befolyása alatt csak a gonosz dolgokban lelik gyönyörűségüket.

Ezzel párhuzamosan a vallásos világ – bár nem ért mindenben egyet velük – „lelkiismerete erőtelen”. Nem tud élesen elkülönülni ezektől. Pál apostol ezt írja felőlük az 1Kor 8,7-ben: „De nem mindenki van meg ez az ismeret; sőt némelyek a bálvány felől való lelkiismeretük szerint mind a mai napig mint bálványáldozatot eszik, és az ő lelkiismeretük, mivelhogy erőtelen, megfertőztetik.” Erőtelen és megfertőztetett lelkiismeret! Sokfajta bálvánnyal van manapság is megfertőztetve az emberek lelkiismerete. A vallásos emberek közül is igen sokan ezt mondják, ha valami tetszik nekik, vagy kedvelik: „imádom”. Mindent imádnak, csak az Egyetlent, akit illet az imádat, Őt kerülik, és nem tisztelik.

Beszélhetünk még az elaltatott, elfojtott, halott lelkiismeretről, de kifogynánk a helyből.

Inkább nézzük át, hogyan lehet meggyógyítani és helyreállítani a tönkretett lelkiismeretet!
Az ószövetségi időben Izraelnek áldozatok rendeltettek a lelkiismeret helyreállítására.

„Annakokáért voltak ugyan az első szövetségnek is istentiszteleti rendtartásai... Ami példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak oly ajándékokkal és áldozatokkal, melyek nem képesek lelkiismeret szerint tökéletessé tenni a szolgálattelvét” (Zsid 9,1; 9). Ez az út nem vezetett a megjobbuláshoz, mert amit hitből és Lélek által kellett volna cselekedni, az üres ceremóniává süllyedt. A lelkiismeret nem gyógyulhatott meg tőle. Sajnos, a vallásos világot ma is rengeteg üres ceremónia tölti be, melyek csak arra szolgálnak, hogy még mélyebben elaltassák a lelkiismeretet.

A gyógyulásnak csak egy helye van: Jézusnál! Jézust nem lehet ceremóniával kiengesztelni, sőt, Ő meg akar szabadítani minden ceremóniától! „Mennyivel inkább Krisztusnak a vére, aki örökkévaló Lélek által önmagát áldozta fel ártatlanul Istennek: megtisztítja a ti lelkiismereteket a holt cselekedetektől, hogy szolgáljatok az élő Istennek” (Zsid 9,14).

Holt cselekedetek azok az élettelen ceremóniák, amelyek betöltötték az ószövetségi istentiszteletet, és hasonlóan betöltik a mai kereszténység tekintélyes részét. Az istentiszteletnek nevezett ceremóniák útjában állnak az őszinte bűnbánatnak. Ugyanígy a különféle szentek segítségül hívása, amit ma milliók gyakorolnak, abban a hitben, hogy Isten akaratát cselekszik. Holott nincs több közbenjáró Isten és az emberek között ... egyedül Jézus Krisztus! „És nincsen senkiben másban idvesség, mert nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk” (ApCs 4,12). „Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus” (1Tim 2,5). Egyedül Jézusnál van gyógyulás! Csak Ő szabadít meg bűneinkből! Csak Nála gyógyulhat meg az ember lelkiismerete. A tiszta szív teremt meg a jó lelkiismeretet. „A parancsolatnak vége pedig a tiszta szívből, jó lelkiismeretből és az igaz hitből való szeretet” (1Tim 1,5). „Kiknél megvan a hit titka tiszta lelkiismerettel” (1Tim 3,9).

A hit titka nemcsak vallásos érzés, vagy felekezeti öntudat, hanem az Ige ismerete a Szentlélek fényénél. „Lemondtunk a szégyen takargatásáról, mint akik nem járunk ravaszságban, és nem hamisítjuk meg az Isten Igéjét, de a nyilvánvaló igazsággal kelletjük magunkat minden ember lelkiismeretének az Isten előtt” (2Kor 4,2).

A tiszta és világos lelkiismeret az Isten Igéjén épül fel! „Mert a mi dicsekedésünk ez, lelkiismeretünk bizonyosága, hogy isteni őszinteséggel és tisztasággal, nem testi bölcsességgel forgolódtunk ... köztetek” (2Kor 1,12).

Nem ok nélkül tanít az Úr Jézus arra, hogy csak az szereti Őt, aki ismeri az Ő parancsolatait és cselekszi azokat (Jn 14,24). Csak ezeknél lehetséges „a hit titka, tiszta lelkiismerettel” (1Tim 3,9).

A jó és tiszta lelkiismeret két alappiléren nyugszik: 1.) Jézus vére által megtisztított szív. 2.) Isten Igéjének alapos ismerete.

Isten Igéje hitünk egyetlen zsinórmértéke. Bármiféle hit, mely az írott Igén kívül áll: fanatizmus. Megemlíthjük még a lelkiismeret szabadságát is. A lelkiismeret szabad, és szabadnak kell maradnia minden külső kényszertől.

Péter és János apostolok határozottan ellenálltak a zsidó vezetők követelésének, miszerint nem szabad hirdetni Jézus Krisztus feltámadását (ApCs 4,17–20). A lelkiismeret nem tűr el semmiféle kényszert, akár jó, akár rossz szándékból származna is az. Nagyon vigyázzunk, mert a lelkiismereti szabadság könnyen átcsaphat szabadosságba, ami a lelkiismeret szabadságára hivatkozva gátlástalan, bibliátlan elveket és cselekedeteket szül! Pál apostol figyelmeztet minket: „Minden szabad nékem, de nem minden használ” (1Kor 10,23). Péter apostol pedig ezt írja: „Mint szabadok, és nem mint akiknél a szabadság a gonoszság palástja” (1Pét 2,16). Mert vannak, akik szabadságot ígérnek, bár ők a romlottság szolgái (2Pét 2,19). A tiszta, egészséges és szabad lelkiismeret Isten kegyelmének ajándéka. Ezt Jézus Krisztus kereszthalála által adja nekünk. Mindaddig, amíg a bűn nem rontja meg Istennel való

közösségünket, tiszta lelkiismerettel szolgálhatunk Istennek és embereknek. *A tiszta lelkiismeret felett mindig nyitott az ég.* Nincs félelem, gyanakvás, vagy szorongás. Isten ilyen életet akar ajándékozni minden gyermekének. Fogadjuk el hálás szívvel!

Lelki gyógyulás • ifj. Kovács Béla

{k1993401}

A farizeus és a vámszedő felment imádkozni a templomba (Lk 18,10). A farizeus imája nemigen szállt feljebb a mennyezetnél, hiszen öntetszélgezésből és önigazságból fakadt. A vámszedő viszont szemét sem merte az ég felé emelni, hanem mellét verve zokogta: „Légy irgalmas hozzám, bűnőshöz!”

Az ő szíve tele volt fájdalommal, önváddal, bűnös volta tudatával. Saját bűne hatalmas teherként nehezedett rá, és csak irgalomért tudott esedezni Isten előtt. Szíve töredelmességében ment az Úrhoz, aki rátekintett megalázott és a bűntől megnyomorított állapotára – és megbocsátott neki. A vámszedő most már terheitől megszabadulva, boldogan és örömmel mehetett haza. Bűnei megbocsátottak, vétke elfedeztetett. Meggyógyult. Nem csodálatos? Sebeire gyógyír került, sérülése bekötöztetett, szíve meggyógyult a fájdalomtól, büntudattól, a megvetettségtől (hiszen mindenki megvetette – és joggal – a vámszedőket). Megszabadult a hazugságai, csalásai, erőszakossága által önmagán ütött sebektől. Föllélegezhetett és tiszta lappal indulhatott az életbe.

Ugye, sokszor mi is így vagyunk? Saját bűneink következtében szenvedünk sérüléseket, viseljük el a másoktól kapott bántásokat, hordozzuk életünkön a szégyent. Tövis fúródik szívünkbe, félelmek hálózhatnak be. Reménytelenségbe, kétségekbe esünk. Nem hiszünk üdvösségünkben, megrendülünk hitünkben. Keserűség növekszik fel bennünk.

Sokszor az anyagiak hajszolása kerget nehéz helyzetbe, még a jobbik eset, ha csak kimerültségbe, idegfeszültségbe. De hazugságba, csalásba is. Csapdába eshetünk (1Tim 6,9). Az önvád, lelkiismeretünk szava mar bennünket. Talán a szívünk is elhagyott (Zsolt 40,13). A lelkünk sebes, gondolataink, érzelmeink sérültek. Könnyen depresszióba, közömbösségbe, önsajnálathoz esik az ilyen ember. A sebek elborítják a szívét, a lelkét, érzelmeit, gondolatait. Türelmetlen, részvétlen, szeretetlen lesz mások iránt. Esetleg könyörtelen. De nem akarom tovább fokozni. Van-e remény a gyógyulásra?

Gondoljunk a samáriai asszonyra, aki életmódja miatt nemcsak bűnei terhét hordozta, hanem a emberek megvetését is! Mindennap találkozott ezzel, valahányszor csak kilépett a kapun. Nem a bűnöst megmentő szeretet vette körül, ellenkezőleg. A megbélyegzés, a kizárás. Hiszen ezért ment délben, a legnagyobb forrásban a kúthoz, hogy ne találkozzon emberekkel. De Valakivel mégiscsak találkozott (Jn 4,7). Egyszerű beszélgetés folyt kettejük között, de az asszony gyógyultán távozott. Nemcsak bűnei terhétől szabadult, de lelke, érzései is meggyógyultak. Többé nem érzett szégyent, nem érezte a megvetést, ha másokkal beszélt. Nem kerülte el őket, sőt kereste az emberekkel való találkozást. Befutott a városba, és hangosan kiáltotta az utcán: „Gyertek, megtaláltam a Messiást! Gyertek, és most már ti magatok győzdjétek meg róla, nem Ő-e a Krisztus? Én meggyógyultam! Megszabadultam! Már nem félek közéték menni, már nem taszíthatok ki. Gyertek, hogy ti is meggyógyuljatok! Péter az utolsó éjszakán megtagadta Urát a főpap udvarán, noha néhány órával azelőtt még életét is kész volt érte adni. Amikor viszont a kakas megszólalt, eszébe jutottak az Úr Jézus szavai, akit az imént tagadott meg: „Soha nem is láttam ezt az embert!” És keserves sírásra fakadt.

Benne volt ebben a sírásban, az egész élete. Rádöbbsent, hogy noha ott volt a csodálatos halfogásnál, látta, hogy az Úr betegeket gyógyít, ördögöket űz, ott volt a megdicsőülés hegyén és a négyezer megvendégelésénél, mégis letagadta. Megtagadta Azt, akinek azt mondta, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia. Akit szeretett, és akivel kész lett volna meghalni is.

Átérezve bűnét keservesen zokogott. Ugye volt, hogy te is így zokogtál? El tudom képzelni, micsoda fájdalom maradt Péter lelkében ezek után, amit még a feltámadás öröme sem tudott rendbehozni. Ezt a sebet csak a Mester tudta meggyógyítani, amikor négy szemközt beszélt vele a Galileai-tó partján (Jn 21,15–17).

„Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem?” És újból: „Szeretsz-e engem?” És ismét: „Szeretsz-e engem?”

Péter szíve nagyon elfacsarodott. Már könnyeivel küszködve mondta: „Uram, Te mindent tudsz” – igen, Ő tudta a tagadást, de tudta azt a nagy fájdalmat is, ami Péter szívében volt. „Te tudod, hogy szeretlek téged. Uram, én szeretlek téged! Nagyon szeretlek.” „Akkor legeltesd az én bárányaimat.” Itt van a lelki gyógyulás! Amikor a fájdalomból, keserűségből, önmarcangolásból az Úr megszabadít!

Isten újjászült bennünket Lelke által, és ezáltal lelkünk, amely nagyon beteg (halott) volt, meggyógyult (feltámadott a halálból). A bűn nem uralkodhat többé rajtunk, mert meghaltunk a bűnnek.

De mi van az elménkkel (érzelmeink, gondolataink, akaratunk) és a testünkkel? Az Ige Róm 12,1–2-ben ezt írja: „Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti okos istentiszteleteteket. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elmétek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” Hosszú önfeláldozást és engedelmességet igénylő folyamat, hogy megújuljon gondolkozásunk, és ennek következtében kezdjük odaszánni tagjainkat az igazság fegyvereiül (Róm 6,13).

Elmének és testünk bizony sebezhető, és igen gyakran az Úr gyógyító kezére van szükség, hogy helyreállítson. Amikor Ő a Földön járt, és mióta Szentlelke itt van a Földön, sok testi gyógyulás történt különféle betegségekből. De az Úr nemcsak testünket, hanem lelkünket is gyógyítani akarja. Ő hordozta betegségeinket és ismerte fájdalmainkat. Pontosan tudja a belső állapotát. Ismeri gondolataid, érzelmeid. Tudja, ha letört vagy, ha félsz, ha megcsúfoltak, ha elvetettek, ha megcsaltak, és ha nem szeretnek. Tudja, ha depresszióban vagy, ha becsapott a gazdagság, ha elbukta a kísértésben. Ismeri azt az érzést, amikor meghazudtolnak, amikor jószándékodat negatívan állítják be, amikor mellőzöttek és fölöslegesnek érzed magad. Tudja milyen az, amikor valaki az övéi közé jön, de nem fogadják be. Tudja, milyen az, amikor gyászolsz, és a halál fájdalma jár át. Az sem ismeretlen előtte, ha kudarcaid vannak, és nincs vigasztaló. Ha nem álltad meg valamiben a helyed, ha magad vádolod, hogy valami rosszabbul sikerült, mint ahogy szeretted volna. Ismeri milyen az elhagyatottság, az egyedüllét fájdalma, a békétlenség, türelmetlenség mérge. Ő mindent tud. Nem vagy képes eltakarni Előtte bajaid, és szépíteni a bűnök érzelmi következményét sem. Sokan a családból hoznak magukkal súlyos sérüléseket, még gyermekkorukból. Lehet, hogy szüleid nem szerettek, mert nem kívánt gyerek voltál, vagy nem fiú vagy lány lettél, akit ők akartak. Talán nem voltál olyan tehetséges a tanulásban, vagy olyan ügyes, ahogy elvárták tőled. Vagy a testvéred az volt, és ezért őt jobban szerették. Talán nem volt édesapád, vagy meghalt az anyukád. Mostoha nevelt. Vagy édesanyád a kórházban felejtett, amikor megszülettél, és intézetben nőttél fel. Soha senki nem szólt hozzád egy jó szót sem. Sokan hordoznak lelki sérüléseket a szülői tekintély túlhajszolása miatt. Az erőszak alkalmazása – akár testi, akár lelki legyen az – gyakran súlyos sebeket üt az ellene tenni mit sem tudó gyermek lelkében. Vannak, akiket házasságukban értek lelki sérülések; a hűtlenség, féltékenység, szeretetlenség, önzés, meg nem értés sebei ezek. Vagy gyermekeid okoztak csalódást, semmibe vesznek, kihasználnak, hálátlanok, megfélekeznek rólad.

Talán munkahelyeden ér sérelem. Lehet, hogy mellőznek, lehet, hogy gyakran ok nélkül szidnak, nem értékelik munkádat, vagy a hibákat rád kenik. Más jutalmaznak helyetted. Sok sérelem érhet a hatóságok, az állam részéről is, ami ellen nem tudsz mit tenni.

Nagyon fáj az, ha valakit a gyülekezetben érnek bántások. Megszólások, kinézések

származásod, állapotod miatt, vagy egyszerűen csak azért, mert nincsenek rokonaid a gyülekezetben, akikhez kapcsolódnál, és idegen vagy. Vagy mellőznek a szolgálatban, pedig csinálnád, és vannak látásaid. Egyes testvérek saját akarataikat akarják a gyülekezetre erőltetni. Sok fájdalom forrása az, amikor a szülők zsarnokoskodnak testi gyermekeik felett, hát még ha a lelki „szülőktől” érik ilyenek az embert. Vagy bánatodban magadra hagynak, ha segítséget kérsz, elfordulnak. Úgy érezheted, hogy elmúlt az a szeretet, ami a bemelegítésed előtti első hónapokban körülvett.

Mind-mind súlyos terhet jelenthet, még akkor is, ha jogosan vagy része valamilyen megkülönböztetésnek. De ha igazságtalanul, az még inkább tönkretéhet téged.

A Sátán mindig gondoskodik arról, hogy valami túske fúródjon a szívedbe, hogy megalázzon, és lehetőleg eltávolítson Istentől. Az Írás viszont azt mondja, vigyázzunk, hogy a keserűség gyökere ne növekedjen fel életünkben (Zsid 12,15), és azt is, hogy noha embereken keresztül kapjuk az ütések, mégsem emberek ellen van tusakodásunk (Ef 6,12). Nézzünk fel Jézus Krisztusra, mert Ő hordozta betegségeinket és fájdalmainkat, akár testiek, akár lelkiek legyenek azok. Azért jött, hogy a Sátán munkáit lerombolja, akár bűneid miatt, akár igazságtalanság miatt vannak is azok életedben. Ő egészséges, érzelmileg kiegyensúlyozott, engedelmes gyermekként akar látni.

Jöjj Hozzá! Az út nyitott előtted! Szabad jönnöd a kegyelem királyi székéhez az Ő vére által. Ne félj, Ő ismeri életedet, és szabadulást hirdet! Azért jött, hogy bekötözze a megtört szívűeket (Ézs 61,1), hogy szabadulást hirdessen a foglyoknak.

Ő igaz, és mindannyiunk ügyét igazságban ítéli meg. Amikor őszinte vagy Hozzá, hogy feltárd Előtte minden fájdalmadat (amik talán e cikk olvastakor ismét feltörnek benned), Ő kész meghallgatni, és kinyújtani kezét, hogy sebedet tökéletesen meggyógyítsa. Neki hatalma van a múltban elszenvedett sérülések enyhítésére, még ha azok igen régen történtek is.

Hagyd, hogy az őszinte bűnbánat feltörjön szívedből, és bocsáss meg azoknak, akik szenvedést okoztak neked, ahogy Isten is megbocsátotta vétkeidet! Ha önmagadat vádolod, hagyd most abba, engedd, hogy a gyógyító kéz sebedhez érjen!

Ha talán önmagadnak be sem vallva, Istent is hibáztattad, „bocsáss meg” Neki! Légy alázatos a te Isteneddel, hogy megkegyelmezzon neked!

Amikor itt járt, megszánta az embereket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok. Gondolod, hogy ma nem ugyanúgy gondolkodik, mint akkor?

Bizony, szerető Isten az Úr, aki kész megszabadítani minden tehetől, nyomorúságtól. Miért hagynád, hogy az ellenség bilincsekben tartson? Jöjj az Úrhoz, hívd, hogy szabadítson meg, hogy felszabadultan tettekre kész tagja légy a gyülekezetnek!

ÍRÁS AZ ÍRÁSRÓL

Az Úr igazgatja életünket – Péld 16,1–9 • Balog Miklós

Néhány verset emeljünk ki csupán jelölt igeszakaszunkból elmélkedésünk tárgyaként. „Minden útai tiszták az embernek a maga szemei előtt; de aki a lelket vizsgálja, az Úr az!” (2. vers) Sokszor állítja eléink az élet bizonyos dolgokban a nagy kérdést: Kinek van igaza? A maga szempontjából mindenkinek igaza van – szokták mondani, de nyilvánvaló, hogy nem egyéni és szubjektív szempontok döntik el valaminek vagy valakinek az igazságát, tisztaságát. Szükségünk van egy olyan abszolút igazságra, zsinórmértékre, amellyel bármikor bátran lemérhetjük gondolataink, szavaink és tetteink tisztaságát. A hívő emberek számára évezredek óta ilyen igazságnak bizonyult Isten Igéje. „Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság!” – mondotta az Úr Jézus főpapi imájában. Tanuljuk meg az Úr szemével nézni utainkat és embertársaink utait...! Ezt azonban csak akkor tudjuk megtenni, ha ismerjük

szemléletét és szempontjait, amelyeket Igéjében kijelentett számunkra. Engedjük, hogy Igéjével igazgassa életünket!

„*Könyörületességgel és igazsággal töröltetik el a bűn; és az Úrnak félelme által távozzatok el a gonosztól*” (6. vers). Milyen igaz ez a gondolat újszövetségi vonatkozásban is! Az Úr Jézus szenvedésében és kereszthalálában együtt mutatkozott meg Isten igazsága és kegyelme. Az igazság ez: „A bűn zsoldja a halál.” Tehát valakinek meg kell halnia a bűn miatt. A kegyelem pedig az, hogy Megváltónk magára vette bűneink büntetését, a halált helyettünk. A kereszten tehát igazság- és kegyelemszolgáltatás történt: igazság, büntetés a bűnnek („Ő bűnné lett érettünk!”), kegyelem a bűnösnek. Ezt a kegyelmi állapotot pedig az Úr félelmével tudjuk megőrizni és tartóssá tenni életünkben: „Az Úrnak félelme által távozzatok el a gonosztól.” Így igazgatja az Úr az életünket.

„*Az embernek elméje gondolja meg az ő útát; de az Úr igazgatja annak járását*” (9. vers). Közismertebb formában: „Ember tervez, Isten végez.” Sok mindent kigondol, eltervez az ember, de nem mindent sikerül megvalósítania. Sokszor kell tapasztalnunk az életben, hogy nem sikerülnek terveink. Talán panaszkodunk és zúgolódunk is miatta, de később gyakran belátjuk, hogy mégis jó jött ki abból, amit pillanatnyilag rossznak ítélünk. Minél messzebb vagyunk időben valamely megtörtént eseménytől, annál több összefüggést látunk meg, annál igazságosabban tudjuk megítélni a dolgokat. Isten az örökkévalóság távlatából és távlatában igazgatja életünket...!

További drága vigasztalása ennek az igének az, hogy amikor helytelen irányba tervezgetünk, gondolkodunk és haladunk, az Úr korrigálja, kiigazítja, jóvá teszi tévedéseinket, csak engedelmes szívvel kell fogadnunk ezeket a helyreigazításokat. Ugyanakkor megóv ez az ige az elbizakodottságtól is. Nem Isten fog alkalmazkodni hozzánk, hanem nekünk kell alkalmazkodnunk Őhöz. Nem kell mindennek úgy megvalósulnia, ahogy azt mi elgondoljuk. Sokszor még hálásak is lehetünk Istennek, amiért valami nem úgy valósult meg, ahogy elgondoltuk. Például Péter nem a fülét akarta levágni Málkusnak...! Ne hagyjuk ki terveinkből Istent, se úgy, mint gondolataink támogatóját, se pedig úgy, mint ellenzőjét. Ha ilyen a lelki alapállásunk, akkor soha nem érhet meglepetés, vagy csalódás bennünket.

„Minden szerinted legyen, Uram...!”

„Bízzál az Úrban és jót cselekedjél ... Gyönyörködjél az Úrban, és megadja neked szíved kéréseit. Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál Benne, majd ő teljesíti. Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te jogodat, miként a delet. Csillapodjál le az Úrban, és várjad őt” (Zsolt 37,3–7).

Betegség vagy egészség • ifj. Weigert József

Akiről Ézsaiás úgy ír, mint aki „*fájdalmak férfja és betegség ismerője*”, megszerezte számunkra a szabadulást bűneinkből és betegségeinkből egyaránt. Az egyébként is erőteljes kifejezések további nyomatékot kapnak a személyes névmás kiemelt használatával:

„*betegségeinket Ő viselte, és fájdalmainkat hordozta ... az Ő sebeivel gyógyultunk meg ... Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek (kibékülésünknek) büntetése rajta van..., az Úr mindnyájunknak vétkét Ő reá veté*” (Ézs 53,5–6)

Jézus, az Isten Fia, magára vette mindazt a gonoszságot, amely igazság szerint a miénk volt, hogy viszonzásként minden jót megkaphassunk, ami Jézusé, Isten Fiáé volt örökkévaló joga által.

Mindazon tények ellenére, hogy ez a váltság teljes volt fizikai és lelki életünkre egyaránt, születtek olyan bibliátlan tanítások, melyek a betegséget megnyerő színben tüntették fel. Egy ilyen „szakállas” tanításról szeretném levonni a leplet, ami **Pál tövisei** címen sok embert a betegséggel barátságban tartott, s megakadályozott az abból való szabadulásban. Tudom, hogy Sátánnak a Jézusban nekünk ajándékozott új és jó élet ellen még számtalan „ötletes

traktátusa” és okoskodó kérdése van, hogy figyelmünket elterelje értékeinkről, melyekkel élhetünk. – Ne engedjük!

„És hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam, tövis adatott nékem a testembe, a Sátán angyala, hogy gyötörjön engem, hogy felettébb el ne bizakodjam. Ezért háromszor könyörögtem az Úrnak, hogy távozzék el ez tőlem. És ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem” (2Kor 12,7–9).

A gyógyító szolgálattal szemben a leggyakrabban használt ellenérv Pál „tövisé”. Széles körökben elterjedt tanítás, hogy a betegség Istentől származik, és hogy az Ő akaratából maradnak betegek legjobb gyermekei közül sokan azért, hogy türelmük és lelkierejük így megnyilvánuljon. Ez az elgondolás vezethetett arra a közhitre, hogy Pálnak valami olyan betegsége volt, amit Isten nem akart meggyógyítani.

Nem egy hívő ember – akinek véleménye az, hogy a csodák ideje lejárt –, bibliaolvasás közben gondolkodás nélkül átsiklik a gyógyítás tanításai fölött, abban a hitben, hogy ezek a mi napjainkban már amúgy sem használhatók. Emberek ezrei szenvedték el hosszú éveken keresztül a betegség gyötrelmeit abban a tudatban, hogy ez Istennek tetsző dolog. Mert Isten állítólag megkövetelte, hogy Pál is valamilyen betegségben szenvedjen. A helyes értelmezés miatt nézzük meg pontosan, mit mond a Biblia erről a „tövistről”:

1. Mi volt a „tövis”?
2. Mi volt a „rendeltetése”?
3. Miért kapta Pál?
4. További gondolatok Pál „tövisééről”

1. Mi volt a „tövis”?

A „tövis a testben” kifejezés sem az Ószövetségben, sem az Újszövetségben nem fordul elő, csupán képletesen. A „tövis a testben”, mint betegség, egyetlen egyszer sincs megemlítve a Biblia lapjain. Amikor szó esik róla, mindig pontosan meg van jelölve a jelentése. A 4Móz 33,55-ben a „tövis” a kananeusokat jelentette, akárcsak a Józs 23,13-ban. Mindkét esetben tehát személyekre vonatkozik.

Pál világosan jelöli meg az ő „tövését” – mint a „Sátán követét” –, ami személyt jelképez. – A „követ” vagy „angyal” szó a görög „angelos” szó fordítása, mely 188-szor fordul elő a Bibliában és 181-szer van „angyal”-lal és 7-szer „követ”-tel fordítva. Mind a 188 esetben az egész Biblián keresztül személyt jelent, nem pedig tárgyat, vagy dolgot, egyetlen kivétel nélkül. Prédikátorok és tanítók Pál „tövisének” már minden elképzelhető nevet adtak, kezdve az „ophthalmia” keleti szembetegségtől egészen a meg nem tért asszonyig. Maga Pál világosan és érthetően közli, hogy mi is volt az ő „tövisé”: a „Sátán angyala”.

Pál nemcsak megmondja, hogy a „tövisé” mi volt, hanem azt is, hogy

(2.) Mi volt a „rendeltetése”?

azaz, mit akart vele a „Sátán angyala”: „hogy gyötörjön engem” (ököllel verjen). Jelentése: „ütést ütésre mérni”, mint amikor a hajót a hullámok „csapkodják”; vagy miként Krisztus „verettetett” meg. Figyeljük meg, hogy az „ököllel csapkodni” fogalom milyen értelemben fordul elő a Mt 26,67-ben, a Mk 14,65-ben, az 1Kor 4,11-ben és az 1Pét 2,20-ban! Ugyanezt a szót (kolapszidzó) használja az apostol a 2Kor 12,7-ben a szenvedés leírására, melyet el kellett viselnie. Tehát minden íráshelyen e fogalomnak ugyanazzal a jelentéssel kellene egyeznie. De betegségről sehol szó sem esik. Az egész Bibliában sehol sem áll a „tövis” szó sem betegséggel, sem testi nyomoréksággal kapcsolatban. A Sátán „angyala” azért küldetett, hogy Pálra egyik „ökölcsapást” a másik után mérje. A betegség nem mér senkire „ütéseket” vagy „ökölcsapásokat”, viszont a Sátán folytonos zaklatásaira nagyon is ráillik ez a meghatározás. Nézzük át Pál gyötrelmeinek listáját a mindig jelenlévő „követ” gyötréseiről,

és ezek meggyőzhetnek minket arról, hogy ez a lista épp elegendő szenvedést mutat fel minden betegség nélkül is (ami különben sincs sem Pál, sem az Írás által sehol megemlítve). Pál megtérése után Isten Ananiást küldi hozzá ezzel az üzenettel: „*Mert én megmutatom néki, mennyit kell néki az én nevemért szenvedni*” (ApCs 9,16).

A felsorolás – az ApCs utalásán túl – a 2Kor 11–12. és a 2Kor 6. fejezeteiben leírt nyomorúságokat, üldöztetéseket, megverettetések, börtönöket, halál-veszélyeket, fáradságokat, éhezéseket, fázásokat, stb. említi, nem a teljesség igényével.

Csaknem minden elképzelhető rosszat találunk a felsorolásban – kivéve betegséget vagy szemfájást. És éppen azt az egyet, amit nem említi, azt ragadja meg a hagyomány, mint „tövist”. A beteget „megvigasztalja”, hogy Pál is beteg volt, és bár háromszor kérte Istent gyógyulásáért, Isten jobbnak látta őt nem meggyógyítani. Viseljük hát mi is megadással – Pálhoz hasonlóan – Isten dicsőségére a magunk „tövist”. – Ezzel ellentétben a Biblia nem beszél arról, hogy Pál beteg volt, gyógyulást kért, és hogy Isten Pálnak betegségben maradást kívánt volna.

Nézzük meg a harmadik kérdést, amelyre a felelet épp oly világos, mint az első kettőre:

(3.) Miért küldetett a Sátán angyala Pál gyötrésére és verésére?

A válasz: „Hogy a kijelentések nagysága miatt el ne bizakodjam.” Fentről jövő kinyilatkoztatások lennének az okai annak, ha egy beteg a saját betegségét Pál „töviseként” értelmezi, amelynek testében kell maradnia, hogy el ne bízsa magát? Hitem szerint Pál „tövisének” indoklása gyakorlatilag nem helytálló általánosságban az embereknél. Pál dicsekedett mindazokkal az ütésekkel, amelyeket a Sátán angyala öklétől szenvedett el. Amennyiben ezek az „ökölcsapások” tényleg betegségek lettek volna, a ma embere is dicsekedne a betegségével ahelyett, hogy szabadulni akarna tőle.

Vizsgáljuk meg azokat az igehelyeket, amelyek igazolni látszanak azt, hogy Pál „tövise” valamilyen betegség volt!

„*Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtlenségeimmel...*” (2Kor 12,9)

„*... gyönyörködöm az erőtlenségekben...*” (2Kor 12,10).

„*Tudjátok pedig, hogy testem erőtlensége miatt hirdettem néktek az evangéliumot először*” (Gal 4,13).

„*És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg...*” (1Kor 2,3).

„*... a maga jelen volta erőtlen*” (2Kor 10,10).

Az „erőtlenség” szó (asztheneia) ugyanabból a görög szóból van fordítva, mint a Róm 8,26-ban említett: „*... a Lélek is segítségére van a mi erőtlenségünknek.*” Vagy a 2Kor 13,4-ben: „*Mert noha megfeszítettett erőtlenségből...*” Ezek a szavak, melyek az erőtlenség fordítást kapták, a fent idézett esetekben nem betegséget jelölnek. Amikor Pál a gyülekezet előtt erőtlenségről beszél, saját erejének semmi voltát akarja hangsúlyozni, szemben a Lélek és az Isten erejével, „*hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék*” (1Kor 2,5).

Vegyük szemügyre a Gal 4,14-et is: „*És megkísértetvén testemben, nem vetettetek meg...*” A „megkísértés” szó (peiraszmosz), amelyet betegségként magyaráznak, abból a szóból lett fordítva, amelyet akkor is alkalmaztak az evangéliumok szerzői, amikor Krisztusnak a Sátán általi megkísértését kellett kifejezni: „*Elvégezvén minden kísértést az ördög...*” (Lk 4,13) És Jézus is ezt a szót használta: „*Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek...*” (Lk 22,40; vö. Mt 26,41). Egyiknek sincs köze betegséghez vagy bármilyen testi bajhoz.

4. További gondolatok Pál „töviseéről”

Ha Pál beteg volt, hogyan tudtak az emberek – akiknek Efézusban prédikált –, hinni az ő „nem közönséges csodáinak” gyógyító erejében? (ApCs 19,11–12)

Ha Pál „tövise” Efézusban, Máltán (ApCs 28,8–9), Listában (ApCs 14,8–10) és egyéb

helyeken, ahol az evangéliumot hirdette, sehol nem akadályozta az emberek hitét a testi gyógyulásban, akkor miért használják fel ma ezt a „tövist” eszközül arra, hogy általa az emberek testi gyógyulásukba vetett hitét akadályozzák?

Pál „tövise” nem tette őt szolgálatának gyakorlására képtelenné, mert bizonyította, hogy „*többet munkálkodtam, mint amazok mindnyájan*” (1Kor 15,10). Alig hihető, hogy egy beteg ember többet tudjon munkálkodni, mint más egészséges evangélista. Ma mindenesetre ez nem így van. A betegségben szenvedő idejének nagy részét pihenéssel tölti, s szolgálatát más látja el.

Ha az „*elég néked az én kegyelmem*” üzenet azt jelentené, hogy Pál csak maradjon beteg – mint ma azt sokan tanítják –, akkor ez volna az egész Bibliában az egyetlen eset, amikor Isten egy embernek azt mondta volna, hogy ő akarja betegen maradását, Ő „kegyelmet” ad a beteg testére. Egyébként sehol nem olvasunk arról, hogy Isten a testnek „kegyelmet” ad. Éppen a „kegyelem” szó mutatja, hogy Pál „belső embere” szorult segítségre, mert Isten kegyelmében csakis a „belső ember” részesedik, ami „nap mint nap megújul”, s így Jézus élete is látható lesz a mi halandó testünkben (2Kor 4,11).

A „tövis” nem akadályozta Pált abban, hogy „futását bevégezzé”, holott sokan épp ezért kénytelenek életük derekán abbahagyni szolgálatukat.

Pál prédikációi mindig felébresztették a gyógyulásban való hitet és a csodálatos gyógyulások egész szolgálatán keresztül megszokottak voltak. Ám azok, akik azt tanítják, hogy Pálnak valami betegsége volt, amit Isten nem akart meggyógyítani, ritkán keltenek hitet a betegek gyógyulásában. Ezt bizonyítja az a tény is, hogy a gyülekezetekben a csodák szinte teljesen hiányoznak. Sokan odáig elmennek, hogy kijelentik: „A csodák napjai elmúltak.”

Pál azt mondta: „*Semmitől sem vonogattam magamat, ami hasznos...*” (ApCs 20,20) Akik a gyógyítás áldásait nem prédikálják, olyan áldást tartanak vissza, ami sok beteg számára egyébként igen hasznos lehetne.

Pál megrövidítés nélkül prédikálta Krisztus evangéliumát és bizonyította, hogy a „*hit hallásból van*”. A hit azt jelenti: **hiszem, hogy Isten megteszi, amit ígért**. Hogyan lehetne a betegeknek hitük a gyógyulásban akkor, amikor a prédikátor éppen azokat a részeket „tartja vissza” Isten Igéjéből, amelyek Istennek a gyógyulásról szóló ígéreteit tartalmazzák?! Ha pedig az emberek nem hallanak Istennek a gyógyulásra vonatkozó ígéreteiről, akkor hitük sem lehet abban, hogy Isten ezeket az ígéreteit betölti, és őket meggyógyítja.

Nem különös, hogy némelyek teljesen félre tudják tolni ezeket az igazságokat? Amikor a gyógyítás témáját vetik fel, textusuknak a Pál „töviseiről” szóló igehelyet választják.

Figyelmen kívül hagyják: nem lehet bizonyítani, hogy ennek a betegséghez vagy a gyógyításhoz bármi köze volna.

A betegség vagy egészség kérdésében még sok érv és ellenérv elhangozhat, de tény, hogy Krisztus a mi betegségeinket épp úgy hordozta, mint bűneinket. Magára vette mindazt a gonoszságot, amely igazság szerint a miénk volt, hogy viszonzásként minden jót megkaphassunk, ami Jézusé, Isten Fiáé volt örökkévaló joga által (Ézs 53).

Sáskajárás • Összeállította: *-i-f*

Tegnap (1992. június 23-án) a rádió több ízben is közölte a meglepő hírt: Csongrád megyében 10 ezer hektáryi területről jelentettek sáskaveszélyt. Tatárszentgyörgyön vegyszeres kezeléssel sikerült a sáskák megfékezése.

A hír hallatán Jóel prófécijája jutott eszembe, melynek üzenete új aktualitást kapott. A *sáskajárás* az ókori Közel-Kelet egyik nagy és közismert csapása volt. A borzongató morajú, eget elsötétítő sáskafelhő felkerekedvén ellepte az egész országot: letarolta a mezőket, réteket és kerteket. Jóel próféta végigjártatja tekintetét hazája határain: szomorú, kietlen pusztaságot lát. Ezt az elszomorító kietlenséget rajzolja elénk élénk színekkel:

„Amit a hernyó meghagyott, megette a sáska, amit a sáska meghagyott, megette a szöcske, amit a szöcske meghagyott, megette a cserebogár” (1,4).

Palesztinában eddig 40 féle sáskát találtak. E rovarok között nemcsak veszedelmes fajok voltak. Egyes fajaik *áldást is* jelentettek: étkezésre hasznosíthatták őket. Kitépték szárnyaikat, lábaikat, majd sóval behintették, és ették. Fogyasztották sütvé vagy főzve is. A 3Móz 11,22 felsorolja az ehető sáskafajokat. A lábától, szárnyától megfosztott, megszáritott s megőrölt sáska nagyon szegényes táplálékot nyújthatott. Köztudott, hogy Keresztelő Jánosnak is a sáska volt az egyik eledele (Mt 3,4).

A sáskák másik faja *rendkívül károsnak*, veszedelmesnek mutatkozott. Erről ír Jóel. A szél segítségével fölkerekednek, elhomályosítják a levegőt, elpusztítanak mindent, ami a mezőségen zöldell és virágozik: füvet, fákat, azok gyümölcseit, a legutolsó héjakig, gyökereikig. A rovarok négyféle megnevezése az ítélet rendkívülségét, veszedelmességét hangsúlyozza. Hiszen egyetlen sáska-invázió után alig marad valami a pusztításra a „szöcskének és cserebogárnak”.

Amit eme rovarok megvalósítanak a természetben, ugyanazt végzi a bűn a lélek mélyén. Amit meghagy a mardosó gond, azt megemészti a gyönyörök serege, a falánk ledérség, a könnyelmű beszéd vagy a nyereségvágy.

A nem hívó ember számára a rendkívüli jelenség csupán a természet munkája. A próféta többet látott ebben, mint pusztán természeti csapást. Felismerte *az Úr kijelentését*. Isten akarata ott van ugyan minden természeti esemény mögött, de nem mindenki ismeri föl, nem mindegyik lesz kijelentéssé! Ahhoz, hogy kijelentéssé legyen, kell, hogy szóljon Isten, és kell egy prófétai lelkületű ember, aki hallja.

„Fújjátok meg a kürtöt a Sionon, fújjátok riadót szent hegyemen! Reszkessen az ország minden lakosa, mert jön az Úr napja, bizony, közel van már! Sötétség és ború napja az, felhő és homály napja, mint a hegyekre terülő szürkület. Jön egy nagy és hatalmas nép, hozzá hasonló nem volt még soha, és ezután sem lesz többé, míg csak emberek élnek” (2,1–2).

A Sionon megzendülő kürtző kettős feladatot teljesített: *békében* ünnepre hívott, *háborúban* és életveszélyes helyzetben pedig a védtelen környék lakóinak figyelmét keltette föl, vagy a lakosságot a város erődítményei közé szólította (hasonló célt szolgált nálunk a múlt században a harangok félrevertése). A Sionon a kürtök hangjával egybe kellett vegyülni a papok hívogató hangjának: „... ordítsatok az én szent hegyemen...” (Káldi). A népnek remegve kellett közelednie a szent helyhez bűnössége tudatában, mert méltó a büntetésre. Ezért most nem örvendezésre hív fel, hanem harci riadót fúj, mintha sziréna hátborzongató hangja süvítene fel hirtelen. A kürtzengés tehát ezúttal is rendkívüli esemény érkezését jelzi.

A közlőről látott sáskákról Jóel így ír: „Olyan az alakjuk mint a lovaké, úgy száguldanak mint a lovasok. Amikor a hegycsúcsokon ugrálnak, olyan zajt csapnak, mint a harci kocsik, vagy mint amikor a lángoló tűz ropog, ha a tarlót égeti. Olyanok, mint egy hatalmas sereg, amely felsorakozott a harcra. Rettegnek tőle a népek, minden arc elsápad. Száguldanak, mint a vitézek, fölhágnak a kőfalakra, mint a harcosok. Mindegyik a maga útján halad, nem tér le ösvényéről. Nem taszigálják egymást, mindegyik a maga útján jár. A fegyvereken is keresztültörnek, nem lehet föltartóztatni őket. Megrohanják a várost, futkosnak a várfalon, behatolnak a házakba, az ablakokon keresztül bemennek, mint a tolvaj” (2,4–9).

A sáskák alakja a rohamozó lovasságot idézi. A rovar-hadoszlopok tagjai hátsó lábaikkal szárnyaikat hersegtetik, s ezzel *rémületes zajt okoznak*, a rohanó hadiszekerek zöreijéhez hasonló. A vízesés, vagy a malomkerék zúgó-zuhogó morajához hasonlíthatnánk. A sáskák evése és harapása pedig a száraz, pattogva égő gallyak ropogásához hasonló zajt okozott. A millió és millió sáska előtt a kőfal sem akadály. Előbb az „erejükéről és fegyverzetükről”, itt már a „*harcmodorukról*” van szó. A Péld 30,27 szerint: „rendezetten vonulnak”. Hieronimus ókori egyházatyja (meghalt 420-ban) jegyezte föl: az ő idejében megfigyelték egy sáskacapat vonulását, mikor is a rovarok a beléjük oltott ösztönnél fogva „olyan rendben szelték át a

levegőt ..., hogy helyeiket mint apró kockát a kövezett lapon (mozaik lapon) úgy megtartották, hogy csak egy körömfeketényire sem tértek ki sorrendjükből.” Szemléltetésként álljon itt az újabkori feljegyzés. Jaffából írta a következőket 1863 áprilisában egy ott működő orvos: „Két napon át egy ide-oda mozgó felhő mutatkozott a látóhatáron úgy, hogy a Napot elsötétítette. A harmadik napon leereszkedett, és ellepte a mezőt. Sáskák voltak. Útnak indultak hangyasereg módra, zárt sorokban. Keresztülmászta a zárt kapukon és a kőfalon, mint az ostromló katonák, és 8 holdnyi kertemet 24 óra alatt tönkre tették. A gyümölcsfákat sem kímélték. A tengeriföldeken a leveleket lepusztították, valami mérges nyáladékot hagyva maguk után. Az utánuk szedegető szarvasmarhák elhullottak. Majd a kis folyó mentén a sáskahad nekidőlt az ivásnak. Ezután benyomultak a lakóházakba, beleugráltak a leveses tányérba és az ivópohárba. Este lefekvésük mindig találtunk belőlük a ruhában elrejtőzve is. A kormányzó rendeletet adott ki: naponként minden ember – pénzbüntetés terhe mellett – köteles 5 okka (1,28 liter) sáskát élve vagy agyonverve beszolgáltatni, de bizony csak a Mindenható keze adhat szabadulást e szörnyű csapásból.” „*A fegyvereken is keresztülörnek*” – állapítja meg Jóel. Későbbi forrásokból tudjuk, hogy a rómaiak *légiókat* küldtek a rovarroham ellen. Hasztalan, mert azok (a sáskák) sértetlenül végigfutottak az ellenük felkapott dárdán. Gyanítható, hogy már a héberek is fegyveres erőt vetettek be ellenük. Általános védekezési mód volt az, hogy *füst* és zajongó *lárma* keltésével igyekeztek elhárítani a veszedelmet – eredménytelenül. Az emberi védelmi eszközök Isten büntető eszközeivel szemben teljesen hiábavalók. Viszont a Mindenható felfüggeszti az ítéletet akkor, ha töredelmes bűnbánatot lát a nép szívében és magatartásában. *Irodalom*: F. Varga Lajos: Jóel próféta könyve; Hamar István: Jóel próféta könyve (jegyzet); Jubileumi Kommentár.

LÁTÓSZÖG

Bibliaiskolai vezetők találkozója • Gracza Pál és Telegdi József

1993. május 20–22 között a közös munkálkodás beindítása céljából találkozót tartottak Pozsonyban az Assemblies of God kelet-közép-európai (ausztriai, csehországi, magyarországi, lengyelországi és szlovákiai) misszionáriusai és bibliaiskolai vezetői. A találkozót Greg Mundis területi igazgató szervezte és vezette. Dr. Maurice és Marcia Lednecky, a springfieldi (USA) Central Bible College igazgatói voltak a meghívott előadók. Az együttlét alatt jutott idő dicsőítésre és imáadásra, hálaadásra és az egyes országok szükségleteiért történő könyörgésre is. Igazolmányában dr. Lednecky emlékeztetett feladatainkra, de bátorított és buzdított is minket. Igen hasznos volt, amikor a bibliaiskola vezetés területén szerzett személyes tapasztalatait osztotta meg velünk.

A találkozó nagyon gyümölcsözőnek bizonyult minden résztvevő számára. Felismertük a további együttműködés, konzultációk, egymás tájékoztatása fontosságát, amelyek mind segítenek bibliaiskoláink erősítésében Isten országa építésére.

A gyakorlati kérdések halmaza között szerepelt e néhány téma is: a lelkipásztor képzés legjobb módszerének megtalálása és alkalmazása (folyamatos nevelés bentlakásos iskolában, levelező oktatás, telekommunikációs, ill. lézer lemezzel történő oktatás); a tananyag meghatározása; fegyelmezés; költségvetés; a gyülekezet és az iskola kapcsolata.

A kérdésfeltevések és az elhangzott beszámolók, hozzászólások alapján elmondható, hogy mindegyik bibliaiskolában ugyanazon gondok, problémák vetődnek föl, esetleg eltérő hangsúllyal.

Példaértékű a fent említett Központi Bibliai Főiskolában (CBC) folyó oktatás. A főiskolának jelenleg ezer hallgatója van. Évente négyszer ad ki tájékoztatót az intézmény működéséről,

melyet 20 ezer emberhez juttatnak el. Az ún. „*diáknapon*” minden érdeklődő szülő résztvehet, s valamelyest betekinthez az iskola életébe.

„Végzett hallgatóink elhelyezkedésében mi csak segíthetünk, nekik munkát adni Isten feladata” – mondta Lednicky testvér. A végzősök elhelyezkedését egyébként egy ebből a célból fenntartott iroda segíti.

Az intézmény (CBC) éves költségvetése viszonylag alacsony, ennek mértékét a szükség határozza meg: 7 millió dollár, melyből 3 milliót a diákok fedeznek, 4 milliót egyéb forrásból (egyéni adományok, gyülekezeti befizetések, hagyaték, stb.) biztosítanak. Normális dolog az – Amerikában –, hogy a diákok az ellátásukra, képzésükre fordított pénzösszeg közel 50%-át fizetik tandíjként. Megszokott jelenség például, hogy bank-kölcsönt vesznek fel tanulmányaik elvégzése érdekében, és az is természetes, hogy a tanulás mellett – havonta 20 órát – dolgoznak. Nem elsőrendű követelmény, hogy a kollégium különlegesen szép, s az eledel finom legyen. Fontos, hogy legyen elegendő hely és élelem.

Tanulságos bepillantani az intézmény rendjébe is. Naponként tartanak istentiszteletet. Ezen a részvétel kötelező. Aki 16 hét alatt 10 alkalmat kihagy, fegyelmi vétséget követ el. Ha nem változtat magatartásán, hazaküldik. Mindenkinek személyi jegye (lapja) van, melyen a jelenlétet komputer érvényesíti. Ha valaki megpróbálja másnak a lapját érvényesíteni, akkor mindkettőjüket kicsapják.

Külön figyelmet szentelnek a fiú-lány kapcsolat helyes mederben tartására. A kollégiumban a fiúk sohasem léphetnek be a lányok szobájába és viszont. Ha találkozni akarnak, egy – arra kijelölt – külön helyen lehet. Házasságot csak nyári szünidőben köthetnek, különben eltanácsolják a fiatalokat. Jelenleg 250 diákházaspár jár a főiskolára.

Délután az egyéni tanulás (szilencium) azért is kötelező, hogy a hallgatóknak ne legyen túl sok szabadidejük.

A hallgatókkal kapcsolatos problémákat rendszeresen feljegyzik. Akit eltanácsoltak, egy évig nem térhet vissza. Ez idő alatt a lelkipásztor gondozása alatt marad (otthon). Utána csak lelkipásztori ajánlással fogadják vissza. A második „elküldés” után soha többé nem térhet vissza tanulmányai folytatására.

A szigorú fegyelem ellenére – vagy éppen ezért – a főiskola vonzó, és jó hírnévre tett szert.

—

Néhány, elsőkézből kapott információ:

Ausztriában ez év során szándékoznak egy helyi bibliaiskolát nyitni a magyar határhoz közel eső Neukirchenben, amit később országos szintűvé akarnak fejleszteni. Néhány hallgatóval indul a képzés. Ez teljesen új program osztrák pünkösdi testvéreink életében. Sokat kell imádkozni azért, hogy az Úr adjon szolgálatra elkötelezett diákokat. Egyébiránt Ausztriában 24 pünkösdi gyülekezet munkálkodik, melyet 10–10 osztrák, illetve külföldi lelkipásztor gondoz. Tehát kell a munkás!

Csehországban a Prága melletti Kolinban működik egy nappali tagozatos bibliaiskola, ahol 13 fiatal tanul. A következő iskolai évre összesen 30 hallgatót várnak.

Lengyelországban három iskola működik. A Varsói Teológiai Szemináriumban jelenleg 50 hallgatót képeznek 3 éves, bentlakásos, nappali tagozaton. Ustronban 100 diák tanul, ahol két és fél éves a képzési idő. Cieszunben 2 éves misszióiskola működik 23 tanulóval.

Szlovákiában egyetemi fakultásként 1993 őszén szándékoznak bibliaiskolát indítani az evangéliumi közösségek összefogásának eredményeként Besztercebányán. Ezenkívül néhány helyi bibliaiskola beindítását is tervezik.

Legyen az Úr áldása népén és szolgálain!

Egy iskola, amely készül az aratásra • *Gracza Pál*

Central Bible College (CBC) Springfield, Missouri, USA

A Központi Bibliaiskola (CBC) 1922-ben nyitotta meg kapuit a Missouri állambeli Springfieldben. A helyi gyülekezet ötven fiatalja alkotta a kezdő évfolyamot. A szerény kezdet óta az iskola hetvenéves története alatt már több mint húszezer hallgató végzett itt. A bibliaiskola 1922-ben meghatározott célkitűzése – lelkipásztorok és misszionáriusok képzése – mindmáig érvényes. Az évek során a végzetek nyolcvan százaléka lépett aktív szolgálatba, és jelenleg is szolgálnak mint pásztorok, misszionáriusok, bibliaiskolai tanárok vagy igazgatók a világ nyolcvan országában. Az iskolai oktatás motivációja mindig az volt, hogy Jézus bármikor visszajöhet. Ezért céljuk az, hogy a hallgatók hatékony és alapos képzés révén gyakorlati bibliai tudást kapjanak a lehetséges legrövidebb időn belül.

Az iskola első időszakát a buzgó imádkozás, a szigorú szabályok és Isten Lelke iránti fogékonyság jellemezte. A kezdeti évtizedekben a hallgatóknak napi két órát kellett a főiskola javára dolgozniuk fizetés nélkül. Ez a munka fedezte részben szállásuk és ellátásuk költségeit. A hallgatók tartották tisztán a területet, egyes étkezésekre ők főztek, és ők építették az új épületeket is. Teheneket és sertéseket tartottak, egyrészt, hogy biztosítsák az iskola húsellátását az év végére, másrészt, hogy a konyhai hulladék ne menjen veszendőbe.

A harmincas évek végén a jelentkezők száma elérte a 464 főt, míg 1939-ben 128-an végeztek. Az 1922-től napjainkig terjedő időszakban az iskola nagy fejlődésen ment keresztül mind a hallgatók számát, mind a fakultásokat és épületeket tekintve. A lelki növekedés és képzés alapjai azonban szilárdak maradtak. Az imádkozásnak mindig nagy fontossága volt a hallgatók növekedésében. A naponkénti déli imaórákon a világszerte szolgáló misszionáriusokért folyt az ima, a csendes órák pedig lehetőséget adtak arra, hogy mindnyájan keressék Isten akaratát a saját életükre nézve. Az egyik hallgató ezt írta ezekről a csendes órákról: „Ezek azok, amikor Isten megismerteti akaratát, megosztja elhatározásait, és részeit erejében és bátorságában. Isten kinyilatkoztatja Igéjéből az elrejtett igazságokat a fogékony szíveknek és elméknek.”

A bibliaiskola gyakorlati képzést és szolgálati lehetőségeket is biztosít. Több mint harminc hallgatót támogatnak, akiket evangélizációs területre irányítottak. Széles a választék: gyermekmisszió, kórházi és házi ápolói szolgálat, ifjúsági munka, utcai misszió, külföldi missziós utak, pantomim, gyülekezetépítés. Ezek a szolgálati területek akadémiai szintű oktatással társulnak, ami által széleskörű képzést nyernek a főiskolán tanuló fiatalok.

Az iskolán jelenleg tanuló ezer fő azoknak a sorába áll be, akik itt készültek fel a szolgálatra. A CBC továbbra is fő céljának tartja, hogy lelkipásztorokat, misszionáriusokat képezzen, és felkészítse az embereket Isten nagy aratására.

Bibliaiskola Dallasban • Csernus Ákos

1992 augusztusa óta az Egyesült Államokban, a Texas állambeli Dallasban egy bibliaiskolában tanulok. A következőkben szeretném bemutatni az iskolát, valamint azt a lehetőséget, amely mindenki előtt nyitva áll, hogy amennyiben ez Isten akarata, itt készüljön fel a szolgálatra.

A Christ for the Nations (Krisztus a Nemzetekért) missziós szervezetet 1948-ban alapította Gordon és Freda Lindsay. Alapítása óta a szervezet folyamatosan növekedett, és a szolgálata mára 120 országra terjed ki, amely országokban a misszió könyveket jelentet meg, segélyekkel támogatja a rászorulókat, segít az imaház építésekben, és természetesen misszionáriusokat is küld.

Magát a bibliaiskolát 1970-ben alapították, ahol azóta kb. 20.000 diák tanult. Dallason kívül még öt iskolája van a missziós szervezetnek Jamaicában, Kanadában, Argentínában, Hawaii szigetén és Németországban. Az utóbbi néhány évben három újabb iskola alapítását kezdték meg Romániában és Belorussziában.

Az iskola célja fiatalok és idősebbek százait felkészíteni mind belföldi, mint külföldi missziós

szolgálatra. Az alapképzés időtartama két év, amely során négy szemesztert és egy nyári kurzust kell a tanulónak teljesíteni. A képzés során vannak olyan kötelező tantárgyak, melyeket mindenkinek tanulnia kell, ezeken túl azonban a hallgatók szabadon választhatnak kb. 40 tantárgy közül érdeklődésüknek megfelelően. Lehetőség van ezenkívül ókori és modern nyelvek, valamint a hangszereken való játék tanulására is.

A két éves alapképzésen túl a diákok részt vehetnek egy harmadik éves továbbképzésben, amely során vagy a nemzetközi misszióra, vagy az ifjúsági szolgálatra készülnek fel. Az iskola nagy hangsúlyt fektet a misszióra, így minden nyáron három héttől egy hónapig terjedő missziós utakat szervez a világ minden részébe.

Dallasban és a város agglomerációjában sok gyülekezet található, melyekben a diákok bekapcsolódhatnak a gyakorlati munkába és a szolgálatba.

Az iskolát Amerika-szerte több keresztény egyetem magas szinten elismeri, így lehetőség van arra, hogy ezeken az egyetemeken továbbtanulva (2–3 év) bárki egyetemi végzettséget szerezzen.

Az iskola teljes ellátásban részesíti a diákokat, biztosít szállást, étkezést és sportolási lehetőséget is.

A külföldi diákok – ha erre szükség van – teljes vagy részleges ösztöndíjat pályázhatnak meg, amit általában egy évre ítélnek meg. Az ösztöndíjat elnyertek a tanítás után heti 20 órát dolgoznak az iskola területén. A külföldi tanulóknak lehetőséget biztosítanak arra is, hogy rövidített, egy éves képzésben vegyenek részt.

Hálát adok az Úrnak, hogy hatalma által lehetővé tette számomra, hogy itt tanuljak.

Ugyanakkor bizonyosságot teszek arról, hogy az Úr az Ő munkáját bennem elsősorban nem az osztályteremben, hanem azon kívül, a különböző élethelyzetekben és a Vele személyesen eltöltött időben végezte, és végzi el.

Minden érdeklődő fiatal és idősebb testvért arra bátorítok, hogy az Úr előtt imában vegye számításba ezt a lehetőséget! Isten karja nem túl rövid és erőtelen ahhoz, hogy ne tehetné lehetővé számodra, hogy a szolgálatra itt Dallasban, a tengerentúlon készülj fel! Ő, aki ezt elvégezte az életemben, mint ahogy arról édesanyám az Élő Víz lapjain bizonyosságot tett, megteheti a te életedben is!

Információért ide írj angolul: Christ For The Nations Institute BOX 769000 DALLAS, TX 75376–9000

Üdvözet Brüsszelből • *Mundrucz Tamás*

Brüsszel. Azt mondják, Európa fővárosa. Kereskedelmi és ipari szempontból is Európa egyik legfontosabb városa. Ebből aztán logikusan következik az, hogy az ördög is „főhadiszállásaként” szemelte ki magának. A lelki nyomás és a depresszió jelenléte még a világi emberek számára is egyértelmű és kézzel fogható. Az emberek agresszívek és egoisták, életük középpontjában a pénz áll, amelynek megszerzéséért bárkit képesek letaposni...

De mégis ide, ebbe a környezetbe helyezte Isten, mint egy világító fáklyát, Európa egyik legnagyobb múltra visszatekintő pünkösdi bibliaiskoláját, a Continental Theological Seminaryt. Ezt az iskolát az amerikai Assemblies of God (Isten gyülekezetei) nevű pünkösdi mozgalom tartja fenn. Igazgatója, dékánja és az összes tanár mind misszionárius, akiket gyülekezetek támogatnak (lelki és anyagi értelemben egyaránt).

Az iskola több évtizedes múltra tekint vissza, amelynek során több száz, a világ minden részéből érkező lelkimunkást, pásztort és lelki vezetőt képeztek ki. 1991-ben 33 különböző országból több mint 110 diák volt együtt, hogy tanulmányozza Isten Igéjét. Ez az év különös rekordot állított fel az iskola történetében. Még soha nem fordult elő, hogy ennyi különböző ország képviseltette magát, valamint ez az első alkalom, hogy az iskola falai között magyar diák is tanulhatott.

Néhány szóban magamról. 1972-ben születtem Budapesten, Isten kegyelméből egy csodálatos hívő családba. Édesapám: Mundrucz István és édesanyám: sz. Jakab Klára olyan életet éltek előttünk, amelynek során mindig Isten állt a középpontban. Természetesen ez nem jelenti azt, hogy én is automatikusan Isten útját választottam, hanem személyesen kellett Mellette döntenem. Gimnáziumi éveim alatt kaptam elhívást a teljesidejű szolgálatra, és kerültem kapcsolatba a brüsszeli bibliaiskolával.

Itteni tanulmányaimat 1991 szeptemberében kezdtem, és az első év nehézségei után a sok tanuláson és formálódáson keresztül Isten egyértelműen bebizonyította számomra hogy az Ő akaratában járok, amikor ebben a bibliaiskolában tanulok. Tanulásom költségeit, ami egy évre kb. 3–400 ezer Ft, az első évben amerikai testvéreken keresztül rendelte ki az Úr. A második évem első félévének anyagi fedezetével kapcsolatosan egy bizonyoságot szeretnék megosztani veletek. Az első év után úgy tűnt, hogy tanulmányaimat anyagi támogatás hiányában nem tudom folytatni. Azonban Isten a szívemre helyezte a tanulást, és az Igén keresztül emlékeztetett arra, hogy hitben kell járnom. Amikor a második év tandíjának első részletét kellett befizetnem, a gazdasági irodában jó hírrel fogadtak. Valaki – mai napig sem tudjuk hogy ki – kb. 120 ezer Ft-nak megfelelő összeget helyezett el a számlámon. A hátralevő pénzt édesapám segítségével sikerült teljes mértékben kifizetnem. Dicsőség legyen Istennek hűségéért és szeretetéért!

Hiszem, hogy Ő az, aki ismeri szükségleteinket, és ahogyan kirendelte a második évem tandíjának az első felét, úgy az Ő gazdagsága szerint fogja kirendelni a hátralevőt is. Szeretnék az Úr útján járni, és a lehető legnagyobb erőbedobással tanulmányozni Igéjét, hogy elhívásának megfelelően tudásomat az Ő gyülekezetének építésére használhassam fel a jövőben.

Végezetül kívánom Isten gazdag áldását életetekre és munkátokra, amit Őerte végeztek, amíg Jézus vissza nem jön.

KÖRKÉP

Kivonulás – bevonulás • *Kecser István*

Közel negyven éve annak, hogy ifjú szívvel döntöttem Jézus mellett. Nem szüleim rábeszélésére, hanem önként és örömmel. Akkor még nem láttam, hogy milyen megpróbáltatások és harcok érnek, de Isten Igéjét elismertem életem csalhatatlan zsinórmértékének. A négy évtized viszontagságai ebben mindinkább megerősítettek. Ma is vallom: nincs más normatívája a krisztuskövetők életgyakorlatának, csak a Szentírás. Manapság gyakran hallok ilyenfajta megjegyzéseket, még köreinkben is: „az arra a korra, annak a gyülekezetnek és azoknak a személyeknek szólt...”, „ma már modern idöket élünk, nem lehetünk konzervatívok elmaradottak ... nem kell félni az újtól, a moderntól...” Ezek után „kinevezünk” gumicsontokat – a melyeken rágódunk – és megmagyarázzuk teológiaiilag (!) látásunkat.

Megvallom, nem értek egyet az ilyen eszmefuttatással, mert aki ezt teszi, az Isten minden népnek és minden időre érvényes örök Igéjét kicsinyli le, és értékeli emberi, alkalmi jellegű írással! Teszi ezt azért, mert „kemény számára” Isten beszéde, mely nem kedvez az óemberének; mert nem akarja feladni a világ barátságát; mert benne van a korszellem cifra színezetű hálójában, és csak felületesen „hívösködik”. Az ilyen ember nem igazi harcosa Istennek, csak „katonásdit játszik” – mint a gyerekek, amikor fapuskával háborúsdit imitálnak. Az ilyenek felett csak nevet a Sátán, mert ezek nem „ellenségei”, inkább övéi. Lelki harcuk csak látszat, éppen úgy, mint a „gyözelmük” is. Ott vannak Krisztus népe között a gyülekezetben, – vagy talán Krisztus népe él az ilyenek gyülekezetében? – de igazán még

mindig nem vonultak ki Egyiptomból. Magukon hordják annak maradványait.

Meggyőződés: nem elég diszkó helyett „gyülibe” (gyülekezetbe) járni kellő módon kifestetten, csillogó, nagykarikás függőkkel, testhez simuló nadrágban, vagy éppen egy-két arasznyi szoknyában ... kemény zenét csinálva és hallgatva. És ezek után „magyarázkodunk”: mindezt azért tesszük, hogy megnyerjük az embereket (fiatalokat) Jézusnak. Mi nem vagyunk maradiak, mi modernek vagyunk. Az ezredvég embere számára pedig ilyen hívőséget kínálunk?!

Krisztus Gyülekezete nem alkalmazkodhat a világból érkezőkhöz, hanem azoknak kell átformálódniuk, és mindinkább Krisztushoz hasonlóvá válniuk. Ezért nem csak külsőleg kell kivonulni Egyiptomból, hanem teljes szívvel ki kell onnan jönni. Izráel népének Egyiptomba való visszavagyódását Isten büntetése utolérte.

Különös félelem szorong bennem. Félek, mert egyre több gyülekezetben otthonossá válnak „Egyiptom” sokszínű maradványai és a „babiloni köntösök” cifra színjátéka. A lelki ötvösök mesterkedései csak kárt okoznak Krisztus Gyülekezetének, akik Egyiptom és Babilon dolgait akarják összeötvözni Krisztus menyasszonyi Gyülekezetével, s ráadásul a Szentlélek „tüzét” kívánják használni az olvasztótégely alatt. Itt az ideje a felébredésnek!!

Isten képtelen elviselni a kettősség – gyülekezetnek mondott – világot. A Gyülekezet a világból kihívottak, kijöttek serege! Nem keveredhet Krisztus megváltott népe e világgal.

Nem lehet félig lelki és félig testi az Ő Gyülekezete. Nem lehet hév és hideg egyszerre – az ilyet kiveti az Ur magából! Ami Lélek által kezdődött, nem végződhet testben!

Sokszor dilemmában vagyok. Valóban megtörtént a kivonulás a bűn Egyiptomából, s ha igen, akkor miért vonult be Krisztus gyülekezetébe Egyiptom? És ha bevonult Krisztus népe a kegyelmes Isten lelki gazdagságának Kánaánjába, akkor hogyan kerülhet ide Egyiptom tarkasága?

Olykor döbbenet fog el, és vitába szállok önmagammal. S mondom: Uram, a Gyülekezet a Tiéd ... igen ... és ... akkor miért láthatók ennyire e világ jellemzői néped között ... vagy csak olyan nagyon kevesen vannak az elkötelezettek, igaz, hűséges gyermekeid, hogy alig észrevenni?! A többi csak játéknak, szórakozásnak, időöltésnek tekinti az utadon járást!? Az ördög törébe estek, akik csak imitálják a „vallást”, vagy úgy behálózta őket, hogy le akarják másolni a világ kontúrjait, és abba „hívó színeket” festeni ... Uram, nem ennyi az elkötelezett, hívó élet!

Még nagyobb szorongás fog el. Szívem sebesebben dobog. Félek kimondani, de meg kell tennem! Ha Krisztus népe nem vonul ki „teljesen” Egyiptomból és nem szakít annak szívbéli maradványaival is, akkor ISTEN SZENTLELKE VONUL KI „népe” gyülekezetéből és azután a lelki összeomlás következik. Ennek előjelei már ott vannak a lelki horizonton, amire önkéntelenül reagálunk. Szakmászítjuk a dicsőítést, feltüzeljük magunkat, előkészítjük lelkünket az Ige „befogadására”, érzelmi „túlfűtöttséget” kreálunk a lelki melegség létrehozására (egyiptomi színekben). Telerakjuk alkalmainkat újszerű adalékokkal, hogy „megfogjuk” Isten Szentlelkét, hangos zenével és zajjal akarjuk az Urat közénk kiabálni (Kármel és a Baál papjai!), és megtapsoljuk, ha megérkezik! Beállunk azok sorába, akik csillogó ruhájú, „magasból” érkezett, rivalda fényű TV prédikátorok hallgatására seregelnék össze (amerikai módra), Krisztust éltetve, királlyá kiáltva, színes utcai tarkaságban, s azt gondoljuk: ez igen, vonulunk Egyiptomból, megyünk Kánaánba! Hirdetjük: az Úr a dicséretetek között lakozik és az Úrnak öröme nekünk erősség.

... és a Mindenható ott ül örök trónusán, s szemléli e sárgolyón átvonuló emberek sokaságát és ezek között magyar hazánkban élő maroknyi népét ... Keresi az őszinte, nyitott szíveket, keresi azokat, akik ebben a fergeteges zűrzavarban meghallják a Szentlélek csendes és szelíd hangját, akik elkötelezettjei lettek Jézusnak, akik hajlandók arra, hogy Vele járjanak, akik nem hírnév, gazdagság és pénz után sóvárognak, hanem Őt várják, és Érette lángoló szívvel, Szentlelkével átitatva figyelnek szavára.

Nekik mondja el Ő, akik életükkel dicséretet és örömet szereznek az Úrnak, akik kivonultak a világ Egyiptomából ... jöjjetek Atyám áldottai, nyitva áll számotokra mennyei gazdagságom örök-boldog Kánaánjának kapuja, vonuljatok be rajta...
Te is ezek közé tartozol?

Inárcs • ifj. Kovács Béla

Az inárcsi gyülekezet fiatal pásztorával, ifj. Pintér Imrével, az Ózdi Ifjúsági Napokon beszélgettem az elmúlt években végzett munkájukról és jövőbeni terveikről.

Inárcs Budapest környéki település, amelynek kb. 3500 lakosa van. Az emberek nagy része Pestből él. Korábban többen, de még most is szép számmal foglalkoznak háztáji gazdálkodással, a fóliasátrakban megtermelt zöldséget a közeli főváros piacán adják el.

Mások ingáznak lakhelyük és munkahelyük között. Az autópálya közelében levő, infrastrukturálisan is elég jól ellátott község másik tizenkét Pest környéki településsel együtt az Expóra is készül: üdülőfalvakat szeretnének kiépíteni a Világkiállításra.

– *Imre, elég mozgalmas lehet egy ilyen főváros környéki település élete, már ami a gazdasági életet illeti. Te, aki 1987 óta vagy az inárcsi gyülekezet vezetője, milyennek ítéled a lelki fejlődést a községben? Vajon pezsdül-e az élet a szívekben is?*

– Hála az Úrnak, valami elkezdődött. Az utóbbi években megduplázódott a gyülekezeti létszám, most hetvenen vagyunk. Meg kell mondanom, hogy sokat imádkoztunk és imádkozunk is az ébredésért, és azt tapasztaltam meg mióta itt vagyok, hogy az odaszánt imaélet az, ami megnyitja a kapukat és a szíveket. Gyülekezetünk a harmincas években jött létre, voltak virágzó és kevésbé virágzó időszakai is. Az elmúlt néhány évben közösségünk, ami akkoriban egy nagy rokonság volt, több fiatal házaspárral gyarapodott. Jelenleg tizenöt-húsz fiatalunk van, s így gyülekezetünkben a korosztályok már közel azonos arányban találhatóak meg.

– *Ez a növekedés bizonyít-e nem kevés munka eredménye. Hogyan történik nálatok az evangélizáció?*

– Azt tapasztaltuk, hogy legeredményesebb a személyes evangélizáció, amikor emberek közötti kapcsolatokat használunk az örömhír hirdetésére. Évente egy-két szervezett evangélizációt is tartunk. Tavaly például egy nagy sátorban rendeztük az alkalmakat. Az emberek nem nagyon jöttek, csak azok, akikkel előzőleg személyes kapcsolatot tudtunk kiépíteni. Ebben az évben is szeretnénk hasonló alkalmakat szervezni tavasszal és ősszel, a hajdúsámsoni ill. ózdi fiatalok részvételével. Júniusban a March for Jesus (Menetelés Jézusért) akcióban a reformátusokkal együtt veszünk részt Dabason. Különben is jó kapcsolatban vagyunk velük, imahetekén is látogatjuk egymást. Ami nagyon örömdetes, hogy új megtérőink kb. hatvan százaléka már átment a jehovisták „térítésén”, és onnan „ragadtuk ki” őket.

– *Említetted, hogy sok fiatal van a gyülekezetben. Ők is részt vesznek az evangélizációban?*

– Igen, tizenöt-húsz fiatalunk van, köztük sokan még tizenhét éven aluliak, így ők most kezdenek belenőni a munkába. Inkább a harminc-negyven éves korosztály az, akik nagyon mozgathatók, és sok mindenben részt vesznek. Külön ifjúsági csoportunk nincsen, mert nem akarjuk őket elkülöníteni a gyülekezet többi tagjától, inkább a házi csoportjainkba fogadjuk őket.

– *Hogyan alakultak ki, és hogyan működnek a házi csoportok az inárcsi gyülekezetben?*

– Házi csoportok ezévtől vannak gyülekezetünkben. Azelőtt is voltak ún. gondozói csoportok, ahová az új megtérők tartoztak bemerítés előtt és után is, kb. három-négy hónapig. Ezek jól működtek, a beépülési arány is nagyon jó volt. Végül is ezekre, a már meglevő gondozói csoportokra épültek fel a házicsoportok. A testvéreket én osztottam be, a tapasztalat az, hogy kb. nyolcvan százalékuk részt is vesz a közös alkalmakon. Négy csoportunk van jelenleg.

– *Hogyan zajlik le egy csoportösszejövétel?*

– Kéthetenként vannak összejövetelek, amikor is az előző bibliaiórai tanítást beszélük át, mélyítik el a testvérek. A csoportok fő célja az evangélium hirdetése, hiszen faluhelyen az emberek nem szívesen mennek imaházba. Természetesen lehetőség van személyes bizonyágtételekre, imára is.

– *Kik vezetik a csoportokat, és te hogyan fogod össze őket?*

– Mindegyik csoportot két-két házaspár vezet, de az összejövetelek mindig más helyen vannak. Én látogatom az alkalmakat, és havonta egyszer a nyolc házaspárral közös imaalkalmunk van, ahol a problémákat is megbeszéljük.

– *Említetted, hogy erős imaélet van a gyülekezetben.*

– Igen, a házi csoportokon kívül két-három fős imacsoportok is működnek, akik hetente találkoznak. A növekedés az imacsoportokban történik, ezért nagy jelentőséget tulajdonítunk az imának. Imacélokot kérünk az Úrtól, majd ezekért imádkozunk. Hetente egyszer hajnali imaórát is tartunk, amin öt-tizenöt fő vesz részt. „Imaórséget” állunk a gyülekezetért!

– *Mint az Élő Víz ezévi második számában olvashattuk, a gyülekezet szociális, karitatív tevékenysége is említésre méltó.*

– Három családban összesen tizenkét állami gondozott gyermeket nevelnek testvéreink. Négy további család az iskolai szünetekben hoz ki magukhoz intézeti gyerekeket. Nagy lehetőség ez az evangélium hirdetésére! Sok nagycsalád van a faluban, a Nagycsaládosok Egyesületét is egyik testvérünk alapította.

– *Bibliaiskolátok is van.*

– Igen, ez egy „házi” kezdeményezés, ami az idén indult huszonnyolc fővel. ICI-anyagból tanulunk. Egy-egy témából valaki felkészül, és ő vezeti a többiekkel a tanulásban.

– *Nem is tudom, hogy ennyi összejövétel, csoport, bibliaiskola mellett van-e valami szabad időd?*

– Hát nem sok. De mindezt szívesen csinálom.

– *Végezetül mondjál néhány szót jövőbeni céljaitokról, látásaitokról!*

– Az én látásom az, hogy az evangélium hirdetésének legjobb módja új gyülekezetek alapítása. Például egy másik faluban megtér valaki, aztán meghívja rokonait, barátait magához és a gyülekezetbe, ahonnan mi is kijárunk hozzájuk, és lassan létrejön egy kis hívő közösség. Így szeretnénk most Dabason beindítani egy gyülekezeti csoportot.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

{k1993403}

Évezredes ujjpercre sztupa • Durkó Sándor

A közelmúltban röppentették világgá a hírügynökségek, hogy egyedülálló esemény színhelye lett Zalaszentgyörgy. A Világosvár-hegyre sztupa – kegyhely – épült. Ebben még nem lenne semmi különös, de ez a kegyhely egy buddhista emléktemplom. Na és, tamáskodhat bárki, mi van abban, ha egy törvényesen bejegyzett közösség templomot, illetve jelen esetben sztupát épít? Nem mindennapi dologról van szó. Azon túl, hogy ez Európa egyik legnagyobb buddhista emléktemploma, melyet a Nobel-díjas Tenzin Gyatso azaz a XIV. dalai láma avatott fel, van egy egyedülálló jellemzője. Buddha – a „Magasztos” – egy ujjpercére építették az építményt. Ez már igen!

Persze – mondhatná bárki –, a keresztények könnyen beszélnek, az ő Jézusuk feltámadt, Neki egyetlen tulajdonát, a köntösét lehetett csak elvenni, melyet meg is tettek a római katonák. No és a kereszt, valamint a szegek, mellyel a fára szegezték? Élelmes kereskedők közel 2000 év alatt bizonyára több tonna fa és szegdarabot árultak, esküdvén rá, hogy azok a keresztből vagy a szegekből valók.

Vajon mi a helyzet Buddhával?

Ki dönt arról, hogy a folyamatosan épülő sztupák alá melyik csontdarab kerüljön? Zalaszántóra mely ujjperce jutott? A mutató-, a gyűrűs- vagy talán a kisujjból? Mert ugye ez egyáltalán nem mindegy. És miért az ujjából? Vagy felosztható maradékként már csak az maradt?

Buddha ujjpercére kegyhely épült. Történhetett ez azért, mert az általa i. e. 500 körül létrehozott buddhizmusra milliók építenek ma is. Meditáció révén a gondolkodás új dimenziói tárulnak fel előttük – vallják. Céljuk: önmaguk megismerése, a világhoz való viszonyuk tisztázása, valamint ezek összhangjának megteremtése. És ami a legfontosabb, a hittérítés. El kell ismerni, hogy területhódítás történt. Ismét. Miért nem tudják a keresztények megvédeni bástyáikat? Hogyan történhetett meg, hogy az ujjpercével is bizonyítottan halott isten területet foglaljon el a feltámadott, élő Isten harcosaitól? Harcosaitól??

Buddha nyugodjon békében. Jézus Krisztus mai követői viszont: Harcra fel! Akik ismerik az Élőt, ne engedjék, hogy a halott isten, istenek győzedelmeskedjenek!

{k1993404}

Durkó Sándor Békésen született. 1974-ben tért meg, Fábrián József testvér merítette be. Lelki vonatkozású tanulmányait a GYMT-n kezdte, majd az első évet követően SZET lelkészképzőn folytatta, ahol három évig volt hallgató. A civil életben üzleti területen dolgozik. Érdeklődik a médiák és az írott sajtó iránt, ennek eredményeként született a többek által ismert video kazetta, melynek címe: Az élet nagy kérdései. A kazetta az ICI gondozásában 1992 nyarán készült, Brüsszelben. Pécelen a Kármel gyülekezet tagja. Nős; felesége, Varga Palma a péceli gimnáziumban tanít, gyermekeik Teofil és Eliána.

Jelenleg a Bajor Nagy Ernő újságíró stúdió hallgatója. 35 éves.

{k1993405}

Bepillantás az OIM életébe

Az Országos Ifjúsági Munkacsoport létezéséről sokan tudnak közösségünkön belül, de maga a csapat és működése mégis eléggé ismeretlen a testvérek előtt. Ezért faggatom D. Nagy Tamást a csoport munkájáról.

– *Hogyan jött létre, és mióta működik az OIM?*

– Az OIM ezzel a megnevezéssel és személyi összetétellel 1991 februárjában ült össze először. Az új alapszabály értelmében az Országos Presbitérium hatáskörében van a különféle munkacsoportok létrehozása, s az ő javaslatukra az elnök bízta meg a munkacsoport vezetőjét a csoport megalakításával. Így tehát az OIM vezetője: ifj. Pintér Imre (Inárcs); tagjai pedig: ifj. Weigert József (Mezőberény), Nyeste Ferenc (Soltvadkert), Süveges Imre (Pécel), ifj. Fábrián Attila (Bp. Agapé) és D. Nagy Tamás (Békés).

Már induláskor elhatároztuk, hogy igei módon tesszük az első lépéseket is. Ezért megerősítést kértünk az Úrtól arra, hogy ebben a személyi összetételben akar-e látni bennünket?

Biztonságos dolog azt kimondani, hogy Isten akaratából vagyunk ebben a munkacsoportban, és nemcsak a szívünk hajt. Ugyanakkor látást is kértünk, és az eltelt két év azt igazolta, hogy tudtunk figyelni Isten hangjára.

– *Az OIM megalakulása előtt milyen módon történt az ifjúsági munka irányítása a pünkösdi közösségben?*

– A fent említett megalakulás nem új munkacsoportot hozott létre. Korábban Ifjúsági Bizottság néven működöttünk. Több éven át formálódott az IB feladatköre, felelőssége és a személyi összetétele is. Bár felügyelet szempontból az OP és az alelnök a felettesünk, de gyakorlatilag szabadon dolgozunk, hiszen azt a látást és felelősséget, amit az Úrtól kaptunk, tiszteletben tartják az értünk felelős testvérek.

– *Munkátok legismertebb része a Nyári Ifjúsági Napok megszervezése és lebonyolítása.*

Hogyan készítték elő ezeket az alkalmakat? Hogyan választjátok ki az Ifjúsági Napok témáját

és a megfelelő előadókat?

– Az augusztusi ifinapokat már január-februárban kezdjük előkészíteni. Az előkészítést mindig az előző alkalom átbeszélése és kiértékelése előzi meg. Mivel az a látás és terv, melyet az Úrtól vettünk, egy folyamatra vonatkozik, így egymáshoz kapcsolódnak, ill. egymásra épülnek az ifjúsági programok.

Nagyon szeretnénk jó döntéseket hozni, és jó lépéseket tenni. Tudjuk, hogy az Úr a magyarokat elsősorban magyarokon keresztül akarja és fogja elérni, és már elhelyezte az Ő gyülekezetébe azokat a szolgálati ajándékokkal bíró személyeket (Ef 4,11), akik a magyarországi ébredés meghatározó embereivé válhatnak. Ezért is keressük a különböző szolgálati területeken odaszánt és tapasztalatokat gyűjtő testvéreket.

Mind a témáért, mind az előadók személyéért folyamatosan böjtölünk és imádkozunk, és elmondjuk javaslatainkat az OIM üléseken. Amiben békességünk van, azt valósítjuk meg. Az ideai téma és az előadók is megmérettek ezen az egyetértésen.

– *Gondolom, hogy a rendezvény végeztével értékelitek a történeteket. Milyen kritériumok adják az értékelés alapját, és mikor mondjátok, hogy ez egy jól sikerült táborozás volt?*

– A táborozás alatt naponként megbeszéljük az aktuális dolgokat, s a tábor végeztével röviden áttekintjük az utóbbi napokat. 5–6 hét elteltével ismét összejevünk, és átbeszéljük az egész táborozást. Addigra már leülepszik bennünk a nagy esemény. Mivel az előkészítés során felosztjuk a táborral kapcsolatos teendőket, így egy-egy területért valaki közülünk személyesen is felelős. Kiértékeljük, hogy milyen volt a rendezés, az adminisztráció, étkezés, higiénia, fegyelem, technika, szolgálatok, elhelyezés, előkészítés stb. Ezek közül sok könnyen értékelhető, mert a tábori közhangulat és közérzet azonnal jelzi. Mivel személyesen részt veszünk az ifinapok minden eseményén, és jó kapcsolatunk van az ifjúságokkal, úgy gondolom, hogy nem kerüli el figyelmünket semmi, ami lényeges lehet egy ilyen rendezvényen. Tudjuk, hogy milyenek voltak az előadások, fakultációk, bizonyoságtetelek, a zenei szolgálatok, a lelkigondozói csoport, stb.

Az értékelés alapja elsősorban az, hogy a főtéma megfelelt-e, arra volt-e szükség, mint ami elhangzott, vevők voltak-e rá a fiatalok. Milyen volt az előadók, szolgálattevők felkészültsége, volt-e kenet a szolgálatokon?

E kérdésekre adott válasz visszahat a kiindulásra, vagyis: igazolja-e a tény a látást, és hol kell korrigálni?

Lehet, hogy a vizsgálat során hiányosságok és hibák merülnek fel, mégis a legfontosabb értékjelző az, hogy jelen van-e a Szentlélek, és vettük-e Őt!

Számomra különleges alkalom volt a '92-es ifinapok, mert elejétől végéig érezhető volt az Úr jelenléte. Isten szeretetének és kegyelmének a kiáradásáról sokan tudnak tanúskodni.

Mitől volt jó Izrael pusztai vándorlása a lázadás, rézkígyók, „40 éves marathont” és egyéb problémák ellenére? Attól, hogy a felhő- és tűzoszlop előtt ment! És csak ebben az esetben jó Isten mai népének az élete a problémák között is!

– *Az év közbeni tevékenységeitek kevésbé látványos. Mivel foglalkoztok ilyenkor?*

– Nagyon fontosnak tartjuk az egymással való jó kapcsolatot. Az apostoloknak szívük és lelkük egy volt! Egy munkacsoport akkor hasznos, ha ilyen egységben van. Sajnos, távol élünk egymástól és ritkán találkozunk, de megtanultunk ezzel együttélni, és hagyjuk, hogy a Szentlélek tegye eggyé a szíveinket, formáljon át az Ő tetszése szerint. Azt tapasztaljuk, hogy az egymás előtti őszinteség és alázat, a tiszta szeretet olyan légkört teremt, ahol a Szentlélek jól érzi magát. Elsősorban tehát építjük magunkat, egymást és a munkacsoportot. Tudjuk, hogy sokan figyelik az életünket, szavainkat, és ha jól látnak benne, követni fogják. A fiatalok rendkívül érzékenyek az őszinteségre. Ha tehát a velünk való beszélgetések, együttélés és a tanítás között összhangot látnak, jobban odaszánják az életüket Krisztusnak. De ha a vezetőikben csalódnak, még az Úrtól is elfordulhatnak. Nagy felelősséget érzünk emiatt, és ezért is vagyunk nyitottak egymás felé, hogy a jellemhibáinkat vagy nézeteinket korrigálva,

pozitív egységként szolgálhassunk. Nos, mindez időigényes munka!

Emellett most az országos ifjúsági munka szerkezetének átdolgozásán fáradozunk.

– *Hogyan tartjátok a kapcsolatot a helyi ifjúsági csoportokkal, és milyen konkrét segítséget tudtok nyújtani szükség esetén?*

– Évente két alkalommal találkozunk az ifjúsági vezetőkkel és munkatársaikkal, de ilyenkor ők mozdulnak. Másrészt, az OIM egy gyülekezetlátogatási programon dolgozik, melynek során páronként 3 havonta 1–1 ifjúságot látogatunk meg. E látogatások céljai között szerepel a személyes ismeretség, bepillantás a fiatalok és a gyülekezet kapcsolatába, véleménycsere, látásformálás, stb. De ilyenkor lehetőség van arra, hogy találkozzunk olyan fiatalokkal, akik részt vennének továbbképzésben, vagy bekapcsolódnának a gyülekezet szolgálatába. Az eddigi látogatásaink többségében hasznosak és áldottak voltak. Nagyon jó ötleteket és véleményeket kapunk a fiataloktól, amit beépítünk a terveinkbe. Ugyanakkor tanácsoljuk, bátorítjuk őket, és együtt imádkozunk velük. Ezen túlmenően azonban a látogatásokat olyan céllal indítottuk el, hogy az Úr adjon nekünk egy átfogó hosszú távú látást a pünkösdi közösség ifjúságával kapcsolatban.

– *Igen jól sikerültek az utóbbi két évben az angol és amerikai testvérekkel tartott ifjúsági szemináriumok. Várható-e ezeknek a folytatása?*

– Igen, várható. Hála Istennek azért, hogy sok jó magyar előadó és szolgálattevő van, és a rendezvényeken nem okoz nehézséget az előadó személye, mivel egyre gyarapszik a választék. A továbbképzést illetően kissé más a helyzet. Sajnos az elmúlt évtizedek alatti bezártság azt is eredményezte, hogy a vezetők képzésére kevés hangsúly jutott, illetve akik képzettek voltak, nemigen tudtak nemzetközi tapasztalatokat szerezni. A külföldi konferenciákon, látogatásokon, szemináriumokon való részvétel elsősorban azért fontos, hogy nyíljon a szemünk, szélesedjen a látókörünk, csakhogy ez nagyon költséges.

Hiszem, hogy néhány év múlva közösségünkben is lesznek olyan tanítók, előadók, akik az ifjúsági munkát csinálni és tanítani is tudják majd. Addig azonban szükségünk van megbízható és az Úrtól ajánlott segítségére külföldről.

A szóban forgó angol testvérek a „Youth Mission International” ifjúsági missziószervezet nevében egész Európában tevékenykednek. Mindaddig, amíg az Úr adja őket nekünk, fogadjuk őket, és igénybe vesszük a segítségüket az ifjúsági képzésében. Valószínű, hogy novemberben ismét találkozunk velük.

– *Milyen elképzeléseitek, terveitek vannak a jövőre nézve?*

– Már sokmindenre utaltam az előbbieken, de ezen túl hadd mondjam azt, hogy az OIM elsősorban szolgálni akar, és nem csupán szervezni. E szolgálatban minél több fiatal szeretnénk rádöbbszteni arra, hogy az Úr Jézus várja az odaszánt életüket!

A Szentlélek a helyi gyülekezeten keresztül akarja végezni munkáját, de ehhez minden „sejtnak” benne kell lenni az örök „keringésben”, a Jézus Krisztussal való élő kapcsolatban. Hisszük, hogy pünkösdi ifjúságunk beljebb megy Isten folyamába, és teljesen átadott étellel szolgál önmagának, a gyülekezetnek és a társadalomnak.

{k1993406}

RÓLUNK ÍRTÁK

Kedves Élő Víz! • ifj. Kurdi János

Szomorúan tapasztaljuk, hogy az utóbbi időszakban az országos sajtóban egyre nagyobb teret kap az úgynevezett „szekta kérdés”. Nyilvánvaló előttünk, hogy ez ellen mi, kis közösségek, nem védekezhetünk úgy, hogy „felvesszük a kesztyűt”. Mit tehetünk, falvakban, kisvárosokban élő gyülekezetek? Semmi esetre sem azt, hogy megsértődve elzárkózunk,

befelé fordulunk. Éppen ellenkezőleg! Szélesebbre kell tárnunk az imaház kapuit. Minden lehetőséget meg kell ragadnunk annak érdekében, hogy környezetünk tudomást szerezzen rólunk, megismerjék gyülekezeti életünket, hitvallásunkat, közösségi szolgálatainkat. Azt tapasztaljuk, hogy a helyi és regionális sajtó toleránsabb, készségesebb a kisegyházak életéről, eseményeiről szóló tudósítások megjelentetésére, mint az országos. Biztosak vagyunk abban, hogy ezt Közösségünk gyülekezetei felismerték, és sokan élnek is a lehetőséggel. Úgy gondoljuk, sok újságcikk megjelent már az országban, amelyet Közösségünk testvérisége örömmel olvasott volna, ha erre meg lenne a lehetőség. Ezért kérjük az Élő Víz Szerkesztőségét, biztosítson egy oldalt „Sajtószemle” részére. Kérjük az ország gyülekezeteit, küldjék meg az Élő Víznek a róluk szóló cikkeket, tudósításokat, hogy azok megjelenhessenek a lapban, és mindannyian osztozzunk az evangélicációs sikerek örömeiben!

Rólunk, a Kunszentmiklósi Gyülekezetről is rendszeresen jelennek meg tudósítások. Mellékelten küldjük a legutóbbit, amely a Bács- Kiskun megyei napilapban, a Petőfi Népeben jelent meg. Várjuk a folytatást!

A kunszentmiklósi gyülekezet amerikai vendégei • *Sitkei Tamás.* Petőfi Népe, 1993. április 9.

Márciusban 10 napig tucatnyi amerikai vendége volt a kunszentmiklósi Evangéliumi Pünkösdi Gyülekezetnek. Ők az egyesült államokbeli Michigan állam Melvindale nevű városának gyülekezetéből érkeztek ide. Vezetőjük a tavaly beiktatott prédikátor, *Philip Nissley* volt.

Paul Gracza misszionárius már két éve él Budapesten feleségével és két gyermekével. Részben az ő közreműködésével jött létre ez a kapcsolat. Őt kérdeztem az előzményekről. – A melvindalei gyülekezet tavaly ünnepelte fennállásának 50. évfordulóját. Tudni kell, hogy fél évszázada egy magyar házaspár, *Mészáros Vilmos* és felesége alapította az ottani gyülekezetet. Erre az évfordulóra emlékezve értesítették az amerikai központunkat, hogy szívesen eljönnének Magyarországra, és támogatnának egy itteni gyülekezetet. A kunszentmiklósi pünkösdisták megvettek egy öreg házat a városközpontban, s ennek felújításában segédkezünk mi anyagiakkal és fizikai munkával is. A munka mellett előadásokat tartunk az iskolákban az USA-ról és hitünkről. Reméljük, hogy az elvégzett fizikai munkán kívül Isten munkáját is meglátják az emberek a mi életünkben. Délutánonként valóban előadásokon vehettek részt kicsik és nagyok az általános művelődési központban. Az alsó tagozatosoknak nagyon kedves bábelőadásokat tartottak, amelyeknek nagy sikere volt. Amerikáról is beszéltek, s cukorkát, kis zászlócskákat osztottak ki a gyerekeknek. A nagyobbaknak valamivel komolyabb előadáson 3 tizenéves fiatalember beszélt az ottani életről, a sportról és az ő hitvallásukról.

A rendezvényeken természetesen részt vett *Kurdi János*, a helyi evangéliumi pünkösdiiek vezetője is. Ő a kunszentmiklósi gyülekezet múltjáról és a jelenlegi helyzetéről beszélt.

– Itt 1932-ben alakult meg a gyülekezet. Tehát mi tavaly a 60. évfordulót ünnepeltük. Azonban hosszú ideig csak szétszórt tanyasi gyülekezetek működtek a környéken, amelyek akkor szűntek meg, amikor az emberek beköltöztek a városba. Ilyen gyülekezet volt például a szedriapusztai *Halcsik István* vezetésével, vagy a kunadacsi, amelyet id. *Ájpli Mihály* irányított annak idején.

Ez tehát a múlt. Most pedig nézzük a jelent.

– *Miért pont Kunszentmiklóstra esett a központ választása a sok-sok magyarországi gyülekezet közül?*

– Az amerikaiak Paulon keresztül kapcsolatba léptek a budapesti központtal. A fővárosiak ellátogattak ide hozzánk, s mivel látták, hogy milyen nagy munkába fogtunk, ide irányították

a segítséget. Nagyon örültünk ennek a kapcsolatnak, és szeretnénk megtartani ezt az élő kötődést. Az itt lévő amerikaiak között vannak másod- és harmadgenerációs magyarok is. De ők már, sajnos, nem tudnak magyarul. Viszont szeretnének megtanulni. Ezért nyáron is ellátogatnak ide, és bekapcsolódnak az itteni fiatalok kulturális életébe. Egyébként önekik ez az utazás elég sok pénzükbe került, ráadásul még azért is fizetnek, hogy dolgozhassanak. Mindez őszinte segítőkészségüket és szándékuk tisztaságát bizonyítja – mondta Kurdi János. Érdekes, hogy az amerikai vendégek rólunk alkotott képe sokkal jobban fest, mint ahogy mi látjuk a helyzetünket. Véleményük szerint a magyarok nem tudnak örülni az általuk elért eredménynek, amelyet ők nagyra értékelnek, ezért olyan sok a komor és kedvetlen ember az országban.

Fájlalják, hogy mindenki nyugati típusú akar lenni. Éppen ezért többször is hangsúlyozták ittlétük ideje alatt, hogy ők a magyar nemzeti értékeket szeretnék megismerni, s nem amerikanizálni akarják az ittenieket.

A felújítási munkálatok befejezésével, az immár megújult közösségi házban került sor a búcsúünnepségre. Több mint 150-en zsúfolódtak be az épületbe. Jelen volt a magyarországi Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnöke, *Kecser István* is, aki elismerően szólt a kapcsolatfelvételtől.

A vendégek nevében Philip Nissley búcsúzott. Beszédében elmondta, hogy reményei szerint most egy kétoldalú, sokáig élő kapcsolat kezdődött el, melyen keresztül mindkét gyülekezet és város gazdagodik mind kulturális, mind pedig vallási téren.

Krisztus a megoldás a bajban • *Kerékgyártó Mihály*. Heti Hírhozó, 1993. április 22.

Bemerítési ünnepséget, istentiszteletet tartottak a közelmúltban az Evangéliumi Pünkösdi Közösség ózdi templomában.

A gyülekezet tagjait és a megjelent vendégeket *Chernel András* lelkipásztor köszöntötte. Külön is szólt ahhoz a 18 főből álló csoporthoz, akik fehér ruhába öltözve várakoztak a bemerítésre.

Mintegy félezren jöttek össze e napon a közösség otthonába. Az oldalhajónál ülők és a bébiteremben tartózkodók televízió segítségével kísérelhették figyelemmel az eseményeket. (Az épületben a kellemes hőmérsékletet légkondicionáló berendezés biztosítja.)

Az ünnepi eseményen Gyánó László lelkipásztor a Kadarkúti Szeretetotthon és Rehabilitációs Intézet vezetője hirdetett ígét.

– Sokat és sokszor hallunk mostanában Ózdról, de mindig csak rossz híreket – hangoztatta egyebek mellett. Pedig vannak jó hírek is. Mint ez a mai napi esemény is, amely boldogsággal tölthet el bennünket.

A lelkipásztor prédikációjában részletesen szólt arról is, hogy mennyire fontos ma a testi betegségek mellett az ózdi lelkek gyógyítása is. Krisztus mindig megoldás a bajban – mondotta. Végezetül Isten áldását kérte a gyülekezetre és a városra.

Ezt követően a bemerítkezők bizonyágtételére, majd bemerítésére került sor, akik között olyan is akadt, aki az alkohol és kábítószer rabja volt, de miután találkozott Jézussal, új emberré változott.

A gyülekezet beteg, illetve a megjelenésben más ok miatt akadályoztatott tagjai későbbiekben videóról tekinthetik meg az istentisztelet keretében lezajlott bemerítési ünnepség eseményeit.

Búcsú a lelkipásztortól • *S. B. Petőfi Népe*, 1993. június 17.

{k1993408}

Lelkipásztorát gyászolja a kunszentmiklósi Evangéliumi Pünkösdi Közösség. *Halcsik István* hatvan esztendeje alapította meg többedmagával a kunszentmiklósi gyülekezetet. Egyszerű földművescsaládból származott, talán ezért is válhatott a tanyasi-kisvárosi hívők avatott vezetőjévé. Nagy lelkierővel viselt betegsége után életének 81. évében távozott szerettei és hittársai köréből.

A sírnál a gyülekezet tagjai, az elhunyt rokonai, barátai, tisztelői rótták le kegyeletüket. *Kurdi János*, a kunszentmiklósi Evangéliumi Pünkösdi Közösség ügyvivője e szavakkal búcsúzott tőle: – Nem tudtam, te sem mondtad, hogy ilyen nagyon nehéz megállni egy nyitott sírgödör előtt. Különösen akkor, amikor a szemfödél egy kedves, szeretett arcot takar el... Az Úr nehéz utakon vezetett. Nem értették sokan honnan a bölcsesség, az ismeret, mellyel szóltad az ígét, hiszen nem végeztél teológiát. Talán foglalkozásod, a földművesség letisztult látása, a természet tisztelete, szeretete segített hozzá ehhez? Mi, akik ismertünk, családod tagjai, hittestvéreid, tudjuk, nem csak ez. Hanem a талант, amelyet az Isten adott neked, és amellyel hűséggel sáfárkodtál.

A ravatalnál *Kecser István* lelkész, az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnöke és *Csákai Gyula* kunszentmiklósi református lelkész hirdetett ígét. A sírgödörnél *Gyánó László* lelkész, országos presbiter szólt a szertartás résztvevőikhez. Amíg a sírt hantolták, a gyászolók együtt énekeltek a budapesti Dózsa György utcai gyülekezet férfikarával. Záróimádságot *Nagy Ferenc* lelkipásztor, a szigetszentmiklósi gyülekezet vezetője mondott. Szomorú szívvel, de reménnyel vettek búcsút Halcsik István lelkipásztortól.

VILÁGABLAK

Minden lélek dicsérje az Urat! • *Balogh Sándor*

Jürgen és Shawn Beck, e kedves fiatal házaspár már többször járt Magyarországon, hogy szolgáljanak gyülekezeteinkben. Az Úr arra hívta el őket, hogy tanítsanak a dicsőítésről, evangélizáljanak, és embereket vezessenek dicsőítésben az Úr jelenlétébe.

Így hát nem csoda, hogy amikor egy hideg téli estén leültünk beszélgetni, a beszélgetésünk is erről a szolgálatról folyt.

– *Jürgen! Mielőtt bármit is kérdeznék tőled, hadd mondjam el azt, hogy egy alkalommal jó néhány fiatal testvérünk készült részt venni egy hollandiai dicsőítő konferencián, amelyre végül valamilyen „műhiba” folytán senki sem jutott el Kelet-Európából. De remélem, hogy akik oda nem mehettek el, most, hogy ti itt jártatok, találkoztak veletek, és nagy várakozással hallgatták szavaitokat. Kérlek, mondd el, miképpen ismertétek fel a saját életetekben a dicsőítés fontosságát?*

– Egészen korán, tíz évesen zenélni kezdtem, s öt évig folyamatosan játszottam egy keresztény zenekarban, ahol az volt a célunk, hogy jó zenét és dalokat énekeljünk, adjunk elő. Ezután – Isten Igéjével összhangban – egy mély belső igény támadt bennem, hogy most már ne csak úgy zenélgessek, hanem igazán Öneki, az Úrnak tegyem ezt, hogy bennem legyen a dicséret, az imádat, a dicsőítés Őiránta, miközben zenélek.

– *Sokan kívánják átélni a dicsőítésben megtapasztalható áldásokat, de vannak gyülekezeteink, ahol bizonyos tartózkodás, de úgy is mondhatnám, hogy félelem fogadja ezt az új típusú (?) éneklést. Félelem talán attól, hogy nem jól csinálják. Ez egyes esetekben nemhogy haszonnal-áldással járna együtt, hanem vitákat, szakadásokat okozhat...*

– Úgy gondolom, értem a kérdést. Mi Amerikában, s utóbb Németországban élve, látjuk azt, hogy miként mindennek, így a dicsőítésnek is vannak buktatói. Mégpedig nem más, mint amikor a dicsőítést önmagában mindent megoldó módszernek tartjuk; amikor már öncélúvá válik, és a „dicsőítés dicsőítésére” kerül a hangsúly. A dicsőítés szinte már egy modern

bálvánnyá lesz. Magam is ismerem erre példát, amikor 2–3 év elteltével csak a forma maradt meg, de a megszentelt életet jellemző gyümölcsök nem teremtek meg. Természetesen fontos elmondanom azt is, hogy ismerem sok egészséges dicsőítő gyülekezetet is!

– *Hallottam már olyan érvelést, miszerint van amerikai meg afrikai vérmérséklet, mentalitás ... no meg kelet-európai mentalitás, hogy a szláv népek között élő magyar lélek is hordozza az ortodoxia levegőjét... Némelyek azt mondják, hogy nekünk olyan a lelkialkatunk, s természetileg hozzá tartozik a kultúránkhoz az, hogy merevek és szomorkások vagyunk. Elfogadható ez az érvelés?*

– Természetesen mindenütt léteznek bizonyos nemzeti kultúrák, de vajon mondja-e az Úr Igéje azt, hogy dicsőítsenek az amerikaiak és az afrikaiak, a kelet-európaiak, s köztük a magyarok pedig, miközben ki akarják fejezni az Úr iránti szeretetüket, komolyan szomorkodjanak...? Nem! Az Úr így szól: MINDEN LÉLEK DICSÉRJE AZ URAT! (150. zsoltár) Itt nem csupán arról van szó, hogy a gyülekezeti alkalmakon hogyan dicsőítem az Urat, hanem ez folyamatos és állandó lelkület, ez ÉLETFORMA! Ez pedig a világ bármely táján abban áll, hogy betölt az Úr iránt érzett kimondhatatlan szeretet, ami sokféleképpen kicsordul a szívemből.

– *Emlékszem egy különös mondatodra: „Azért indul nehezen a dicsőítés kifejezése, mert túlságosan egymásra, a másokra nézünk, ő vajon mit fog majd szólni...*

– Valóban így van. Amikor teljesen átadom magam az Úr dicsőítésére, akkor talán furcsán és szokatlanul nézek ki, de vajon mi a fontosabb a számomra, ha nem az, hogy gyönyörködik az Úr a dicsőítésben...

– *Hadd kérdezzem meg nagyon őszintén, milyen benyomásokat szerezte Magyarországon?*

– Minden helyen és minden alkalommal rendkívüli vendégszeretetben részesültünk. Nagy lelki éhséget és nyitottságot láttam több gyülekezetben, ahol eddig jártunk, de ezzel nem azt mondom, hogy máshol hiányozna az őszinte vágy az Urat szolgálni...

– *Felmelegíti a szívem, amit mondtál, de ismét kérlek, hogy kérdéseimnek ne csak a napos oldalára, hanem az árnyékosabbjára is válaszolj!*

– Ha az árnyékos oldalról mondom valamit, azt is szeretetből teszem! Túl sok indokolatlan félelmet látok a különböző típusú szolgáló hívő életek között. S talán túl gyakori az egymással való nem megfelelő foglalkozás is. Ha valamikor, akkor most fokozottan itt az ideje, hogy mindenki az Úrra nézzen, és az Úrral foglalkozzon. Egymással szeretetben összefogni, az időnkét jól felhasználni, az Úr dicséretében élni.

(Amíg Jürgent hallgatom, töltökezik a szívem, s fényes lesz a szemem, de kérdezek tovább):

– *Miközben közöttünk szolgáltatok, ti magatok kaptatok-e további növekedést, tanítást az Úrtól?*

– Minden alkalommal, miközben beszélek a dicsőítésről, magam is újra meg újra átélem, hogy micsoda gyönyörű élet ez, s tudom így van vele Shawn is, újabb és újabb ízeit kóstolhatjuk meg együtt az Úr dicsőítésének. Van egy jegyzetem, amelyből Igéket veszünk sorba, és az eddig nyert tapasztalatainkat, látásainkat mondjuk el. Azonban a Szentlélek gyakran előadás közben is ad új illusztrációkat.

– *Végül – mivel az Úr engem a gyermekmunkába hívott el – azt kérdezném, van-e valamilyen speciális üzeneted az evangéliumi gyermekmunkásokhoz?*

– Nézd, az Úr Igéje sehol sem mondja, hogy csak 15 vagy 16 éves kortól kezdve kezdjék Istent imádni és dicsőíteni az emberek, hanem: MINDEN LÉLEK! – gyermek, ifjú, felnőtt és idős. Nagy kiváltság és nagy nyereség, hogy már iskolás korukban taníthatjuk gyermekeinket arra, hogy az Úr dicséretében éljenek!

– *Köszönöm a beszélgetést!*

Mongólia • Pánczél János

E közép-ázsiai ország évtizedeken át a korábbi Szovjetunió előretolt állása volt az ellenséges Kína felé. A politikailag és katonailag erősen zárt országban üldözték a bibliai hitű keresztényeket. Misszionáriusokat, biznyságtévként nem engedtek beutazni az országba. Érthetően a Biblia is hiánycikk volt. A nagyon kicsiny hívő közösség csak föld alatt tudott létezni és megmaradni. Megrendítő volt elfogott prédikátorukat 27 évi börtönbüntetés letöltése után, megöregedve, de hűen az Úrhoz, újból szolgálni hallani. Néhány évvel ezelőtt Kínán át amerikai misszionáriusok jutottak el Mongóliába, s csodálatos módon felfedezték a kis közösséget. A most már szabad, idős prédikátor azt mondta: „Szolgáljatok köztünk, nektek több ismeretek van, ti folyamatosan tanulmányozhattátok a Bibliát”. A misszionáriusok azonban válaszul azt mondták: „Te szenvedtél az Úrért, és kipróbált keresztény vagy, te szolgálj először”. A szolgálatot, a biznyságtételt pedig a misszionáriusok is megrendülve, sírva hallgatták végig.

Mintegy három évvel ezelőtt, a Szovjetunió felbomlásával ez a másfél millió négyzetkilométernyi és 1,4 millió lakosú ország is megnyitotta a kapuit. Ma már jóval több mint ezer hívő keresztényt tartanak számon. A 300.000 lakosú fővárosban, Ulánbátorban erős, több mint 300 fős gyülekezet jött létre. A hit felé különösen a fiatalok nyitottak.

Az is tény viszont, hogy a nagyobb szabadság a buddhizmus előretörését is magával hozta, ami megnehezíti a keresztények munkáját.

A sátánizmus terjed • Pánczél János

A sátánizmus továbbterjed nemcsak Amerikában, hanem fokozatosan az egész világon. Tagjaitól elvárják, hogy aktívak legyenek a rossz cselekvésében. Ismerik és gyakorolják a bűnt, az erőteljes imádkozást a Sátánhoz, annak dicsőítését (mily félelmetes!), a neki való áldozást. Romboló tevékenységük, szellemi harcuk Jézus Krisztus megváltói műve, s igaz szolgálói és követői ellen irányul. Változatos módszerükbe az is beletartozik, hogy minden szinten igyekeznek összekeverni a szentet a közzel, a tisztát a tisztátalannal, s ily módon mindent beszennyezni. A New York Post, az egyik nagy példányszámban megjelenő amerikai újság többek közt a következőket írta: „Ha Amerika beteg társadalom, az azért van, mert naponta iszunk a népszerű kultúra mérgezett vizéből, amelybe Hollywood (ez a szórakoztató ipar központja) és a díjazott művészvilág kiönti a szennyet. A sátánizmust, a boszorkányságot, a kereszténységet és egy csomó romboló kultikus szektát egy szintre helyezük...” – Mindezzel teljes ellentétben mi pedig az Úr Igéjéhez szabjuk magunkat: „... amiképpen szent az, aki elhívott titeket, ti is szentek legyetek teljes életetekben” (1Pét 1,15). A missziói munka végzése során igaz, Szentlélekkel teljes fiatalok szemtől szembe találkoztak sátánimádó fiatalokkal. Azok azt kérdezték tőlük: „Kicsoda az a Jézus Krisztus, Akiben ti hisztek? És milyen erők van nektek?” Ők így feleltek: „Akiben mi hiszünk, az Úr Jézus Krisztusnak adatott minden hatalom mennyen és Földön. És mi most az Ő nevében imádkozunk értetek.” A sátánimádók pedig Isten hatalma alatt megrettenve a földre estek. S ezután azt mondták: „Nekünk *kell* ez a hatalmasabb Jézus Krisztus!” – Valljuk és hirdetjük Isten beszédét: „... mert nagyobb az, Aki bennetek van, mint az, aki e világban van” (Jn 4,4b).

BIZONYSÁGUL

Isten csodája • Krajcsik Károlyné

1992. március 12-én született meg várva-várt gyermekünk, Dioméd. Egy egészséges, nagy

fiú.

A hetek gyorsan teltek, s a kicsi szépen fejlődött, amikor egy tanácsadáson a doktornő észrevette, hogy a szokványosnál nagyobb a fejmérete. S kivizsgálás céljából előbb Ózdra, majd a miskolci gyermekkórházba utalták.

Ott rögtön az első vizsgálatkor megállapították, hogy a gyermek vízfejű. További kivizsgálásra be kell feküdni a kórházba, s a vizsgálat pedig hetekig is eltarthat.

Ekkor imában az Úr elé álltunk, böjtöltünk, és a gyülekezet támogatását kértük. Vasárnap az istentisztelet végén előrementünk a gyermekkel, imádkozott érte a gyülekezet, és olajjal is megkenték.

Hétfőn azzal a hittel indultunk a kórházba, hogy a gyermek egészséges. Hitből csak két napra való ruhát készítettem össze magamnak és Diomédnek. Másnap az összes vizsgálatot elvégezték, és még másik öt orvos is megállapította a vízfejűséget. A műszeres vizsgálatok után kiderült, hogy az orvosok tévedtek, a gyermek egészséges. Nem győztünk, és azóta sem győzünk hálát adni az Úrnak csodálatos gyógyításáért, és azért, hogy ezáltal hitünkben is megerősített. A kivizsgálás napján a „Mindennapi kenyerünk” című kis könyvecskéből ezt olvastam arra a napra: „Állj meg, és gondold meg Istennek csodáit!”

S valóban, nemcsak, hogy hetekig nem tartott a kivizsgálás, hanem a harmadik napon hazajöhetünk, és a gyermek azóta is egészséges, gyönyörű baba. Most 17 hónapos, és minden hónapban visszavisszük kontrollra. Az orvosok azóta is csodálkozva állnak az eset előtt, s nem tudják mire vélni a dolgot, de mi tudjuk, hogy az Úr csodatételét élhettük át.

A csodálatos találkozás • *Forgács Ilona, Ózd*

{k1993409}

Mindig izgalmas, ha az ember új kapcsolatokat teremt. De van egy felülmúlhatatlan találkozás, amikor az Úr Jézus Krisztus jön el hozzánk. Ez a találkozás életreszóló és csodálatos. Ez történt az én életemben is, amikor megismerhettem Jézus Krisztust.

Válasom után kilátástalanság, magány, fájdalom és gyűlölet hatalmasodott el a szívemben.

Úgy éreztem, nem vagyok fontos, fölöslegessé váltam. S amikor az ember magánélete zátonyra fut, akkor azt a munkája is megsínyli. Gyermekkel foglalkozom, és bizony sokszor a saját gondjaimat, türelmetlenségemet rajtuk töltöttem ki. Gyakran kaptak tőlem oktalan gorombaságot, oda nem figyelést, büntetést. De mindezt elmosta az Úr Jézus drága, szent vére. Mindezekről megszabadított az Úr; s akiket az Úr megszabadít, valóságosan szabadok. Az Úr elárasztott az Ő hatalmas szeretetével, s ebből a szeretetből tudok adni a tanítványaimnak. Csodálatos érezni ragaszkodásukat, látni ragyogó szemeiket, és megtapasztalni azt a bizalmat, amellyel velem szemben viseltetnek. Csodálatos ajándéka ez az Úrnak.

Az Úr Szentlelke erőteljesen munkálkodik a családjamban: először a testvérem adta át az életét az Úrnak, és most már édesanyám szívét is megragadta Jézus Krisztus szeretete.

Az Úr kegyelmet kegyelemre halmoz az életemben, s kívánom, hogy az a csodálatos találkozás, amelyben én részesültem, minél többek életében valóság legyen.

Isten gyógyító hatalma • *Béres Jánosné, Isaszeg*

1993 január végén Zsolt nevű fiunk fejsérülést szenvedett. Vasárnap késő este történt. Egy utcabeli fiú kórházba szállította Kerepestarcsára. A műtőben 15 cm-es nyílt sebet varrtak össze a fején. Ezután Zsolt kijött a folyosóra, leült, és azonnal rosszul lett. Esméletét veszítette, és a bal fele lebénult. Rögtön az Amerika úti Idegsebészetre vitték rohammentővel. Ott nyomban megműtötték. Az agy is megsérült, és egy vérrög volt rajta, ami a bénulást okozta.

Menyem és én hétfőn délután bemehettünk hozzá öt percre az Intenzív Osztályra. Amikor megláttam erős, jól fejlett fiamat, azt hittem, azonnal rosszul leszek. De Istenhez fohászkodtam, és kibírtam valahogy a látványt. Tele volt csövekkel vezetve. Feje, füle, keze gyógyeszközökkel ellátva, és még oxigénkészülékkel is. Mikor meglátott minket, próbált könyökére támaszkodni, de azonnal vért hányt. Így gyorsan távozni kényszerültünk. Néhány pillanatra még sikerült – kezünket feléje nyújtva – imádkozni érte. Kifelé jövet kérdeztük a nővért, meddig kell fiainak az Intenzív Osztályon maradnia. Azt mondta: legalább öt napig, de amilyen súlyos beteg, lehet, hogy tovább is.

Másnap, kedden menyem ment be Zsolthoz. Nem volt ott az ágyon. Menyem nagyon megijedt, hogy mi történhetett? Érdeklődésére megtudta, hogy már kórteremben van, mert olyan gyors gyógyulás lépett fel, hogy nem indokolt az Intenzív Osztályon tartani. Dicsőséget az Úrnak érte!

Szerdán ismét meglátogattuk férjemmel együtt. Ezalkalommal isaszegi vizet kért inni. Miután fél pohárral elfogyasztott, rögtön kihányta. Kiderült, hogy 3 nap óta étlen, szomjan van. Semmi nem marad meg a szervezetében.

Ismét az orvosok Orvosához fordultunk segítségért. Fiunk kérte, hogy kezeinket a gyomrára téve imádkozzunk gyógyulásáért. Férjem, menyem és én így tettünk. Megköszöntük Istennek eddigi segítségét, és kértük, hogy a gyomrát is gyógyítsa meg.

Csütörtökön a látogatáskor fiunk örömmel újságolta, hogy megjött az ima hatása; előző este elfogyasztotta vacsoráját, és nincsen különösebb probléma. A hála és a dicséret az Úr Jézus Krisztusé!

Szombaton a varratot kiszedték a fejéből. A következő héten kedden visszaszállították Kerepestarcsára. Itt háromnapos megfigyelésre benntartották, azután hazaengedték. Az egyik orvos így nyilatkozott: „Ilyen gyors gyógyulás: ez nagy csoda! Tudja Zsolt, hogy egy héttel ezelőtt élet-halál között volt?” – „Igen, tudom –, felelte fiunk –, a jó Istennek köszönhetem a gyógyulásomat. Szüleim rámtették kezüket, úgy imádkoztak értem.”

Az összejövetelel alkalmakon gyülekezetünk tagjai a kórház felé kinyújtott kézzel imádkoztak, így kérve Urunk kegyelmét és gyógyító erejének kiáradását. Áldott legyen a mi nagy Istenünk, aki meghallgatta könyörgéseinket!

A következő vasárnap Zsolt vezette az imaórát a gyülekezetben. Az alábbi igéket olvasta fel: „Boldog, aki a nyomorultra gondol; a veszedelem napján megmenti azt az Úr. Az Úr megőrzi azt és élteti azt; boldog lesz e földön, és nem adhatod oda ellenségei kívánságának. Az Úr megerősíti őt az ő betegágyán; bármilyen az ágya, megkönnyítéd betegségében. Én azt mondtam: Uram, kegyelmezz nékem, gyógyítsd meg lelkemet, mert vétkeztem ellened!” (Zsolt 41,2–5)

Arról tett bizonyosságot a gyülekezet előtt, hogy az Úrhoz kiáltott kegyelemért, mert úgy véli: azért érte ez a baj, mert nem teljes szívvel szolgálta Istent. Most igazán megtapasztalta Isten hatalmas gyógyító erejét és hűségét. Kérte a gyülekezetet, hogy az ő példájából tanulva, adja át minden testvér egészen életét az Úrnak.

Úgy érzem, ez a csodálatos imameghallgatás gyülekezetünk egységes gyakorlati imaéletének az eredménye. Idősek és fiatalok egymást megbecsülve, támogatva, figyelünk a Szentlélek hangjára és jóra való készítésére. Egységesen böjtölünk és állunk az Úr előtt, hogy községünkben minél több ember fogadja el a felkínált kegyelmet Jézustól. Ennek már egy kis gyümölcse is látható. Harminc tagú ifjúsági ének- és zenecsoportunk van, akik 1992-ben merítkeztek be, és még öt idősebb új testvér is gyarapította az üdvözülendők táborát.

Számomra legnagyobb öröm az, hogy a mi gyermekeink is közöttük vannak.

Szívemből kívánom mindenkinek, hogy lépjunk ki a lágymeleg, közömbös lelkiállapotból, és munkálkodjunk a Szentlélek bölcs vezetésével Urunk Egyháza építésén, érkezését várva, amire hívtunk is! „Azért szerelmes Atyámfiai erősen álljatok, mozdíthatatlanul, buzgólkodván az Úrnak dolgában mindenkor, tudván, hogy a ti munkátok nem hiábavaló az

GONDOLKODÓ

A Biblia igazsága • Kovács Zoltán

Az emberek egyetlen reménysége, hogy a Biblia – s benne az evangélium örömhíre – valóban Isten kijelentése, s mint ilyen, igaz. Az emberiség problémáira a tudomány nem nyújt megoldást, legfeljebb átmeneti tünetkezelést adhat a legégetőbb szükségekre. Emiatt sokan a „rejtélyes” jelenségek kutatása, vagy a misztikus vallások felé fordulnak. Ám megoldást itt sem találnak, csak üres csalásokat, melyekkel ideig-óráig ámíthatják magukat. A valóban az igazságot keresők számára nem marad más, mint a Biblia, Isten Igéje.

Régebben történt, hogy a vonaton utazva összetalálkoztam egy fiatalemberrel, akinek már azelőtt is bizonyosságot tettem az Úrról. Az illető erősen tiltakozott a hit ellen, különösen az nem tetszett neki, hogy a Bibliát igaznak tartottam. Nem volt értelme hosszas fejtegetésbe bocsátkoznom arról, hogy a Biblia igenis igaz, hanem csak megkérdeztem tőle, ha létezne Isten, aki lelki lény, s ezért nem lehet Őt anyagi eszközökkel és módszerekkel megközelíteni; de így még csak azt sem dönthetjük el, hogy létezik-e vagy sem, akkor hogyan lehetne Őt megismerni? Nem úgy-e, hogy Ő maga siet segítségünkre, és kijelenti magát nekünk? Kérdésemre az ellenkező fiatalember is csak azzal tudott válaszolni, hogy „Nincs más lehetőség”, mire elmondhattam neki, hogy a Biblia Istennek pontosan ez a kijelentése, melyben mindent elmond magáról, amit tudunk kell Róla. Ha tehát meg akarjuk ismerni Istent, nem azon kell problémáznunk, hogy igaz-e a Biblia, hanem el kell kezdenünk tanulmányozni, mint egyetlen Hozzá vezető utat.

A fiatalember Biblia elleni ódzkodása természetesen csak a megtérni nem akaró elme üres kifogása volt, mellyel látszólag jól meg tudta indokolni, hogy miért nem foglalkozik Istennel. Ez a gondokozás azonban nem elszigetelt jelenség. Az emberek ösztönösen tudják, hogy az Igét ismerve nem lehet semlegesnek maradni, állást kell foglalni Isten mellett vagy ellen. A problémát úgy igyekeznek megkerülni, hogy mindenféle „okos” kifogásokat hoznak fel a Biblia megbízhatóságával szemben. Így aztán a Bibliát, mint „megbízhatatlant” nem kell olvasniuk, az Ige alapján bizonyosságot tevők beszédét pedig elereszthetik a fülük mellett, hiszen nem kell a hívőkre hallgatni, akik beleestek a Bibliába leírt „hazugságok” csapdájába. A fenti gondolatok jegyében sokan dühödt támadásokat intéznek a Biblia ellen – legfőképpen azok, akik nem is ismerik a benne foglaltakat. Vannak viszont olyanok is, akik eleve ezzel az előítéllettel tanulmányozzák a Bibliát, hogy a szövegben ellentmondásokat fedezzenek fel. Nézzük át főbb ellenvetéseiket!

Hosszú időn át előszeretettel emlegetett érv volt a Bibliával szemben, hogy szövegébe az évezredek folyamán a sok átmásolás során hibák csúsztak be, ezért ma már nem tudjuk rekonstruálni az eredeti szöveget, így a ma rendelkezésre álló változatot nem lehet Isten csálhatatlan kijelentésének tekinteni. Ám 1947-ben egy arab pásztor a Holt tenger nyugati partján, Qumránban véletlenül vászonba burkolt és bőrre írt tekercseket talált, amelyek agyagkorsókba voltak elrejtve. A tekercseket valószínűleg egy esszénus szekta hívei rejtették el a rómaiak elől valamikor a templom elpusztítása előtt. A lelet töredékesen tartalmazza valamennyi ószövetségi szöveget, kivéve a Krónikák első és második könyvét, valamint Eszter könyvét. Ézsaiás könyve teljes egészében hiánytalanul került elő. Ézsaiás könyve közel kétezer éves tekercseinek szövegét összehasonlították a mai Bibliában szereplő változattal, és csodálkozva állapították meg, hogy a két szöveg szóról-szóra megegyezik! A Biblia másolását minden időben nagy odafigyeléssel végezték a szerzetesek, mivel szentnek tartották a feladatot. Isten óvta az évezredek folyamán a Biblia szövegét, így az változatlanul maradt

fenn a mai napig. A Holt-tengeri tekercek minden kétkedő számára bebizonyították, hogy a Bibliát nem érte szövegkopás, és erre hivatkozva nem lehet a benne foglaltakat megbízhatatlannak tekinteni.

A tagadók másik érve úgy hangzik, hogy a Biblia „történelmi lehetetlenségeket” tartalmaz. Szerintük a Biblia „történelmi anyagában rengeteg a tévedés, sőt a Biblia sok esetben egyenesen meghamisítja az igazságot, vagy egyszerűen kitalálás az, amit elbeszél” (Kriveljov: Könyv a Bibliáról). Régebben még azt is tagadták, hogy Jézus Krisztus élő személy volt. Ma már a Biblia legádázabb ellenfelei is elismerik, hogy Jézus létező történelmi személy volt, legfeljebb a feltámadását nem hiszik el. Krisztus születésének időpontjával kapcsolatosan egyesek ma is hazugsággal vádolják a Bibliát.

Az Ige szerint Jézus „Heródes király idejében” született (Mt 2,1), amikor Cirénus volt Szíria helytartója (Lk 2,2). Tény viszont, hogy Heródes i. e. 4-ben meghalt, míg Cirénus csak i. sz. 7-től lett helytartó Szíriában. Tehát a Biblia hazudik! Vagy mégsem?

Az újabb kutatások olyan eredményeket hoztak, amelyek Lukács történetírói megbízhatóságát fényesen igazolták. Így világossá lett a bizonyítékok alapján, hogy Cirénus egy *korábbi* időpontban, i. e. 10–7 között, mint rendkívüli császári legátus Szíro-Kilikiaiban járt, hogy egy kisázsiai hegyi törzs ellen hadjáratot vezessen. Az állandó helytartó ekkor Sentius Saturnius volt, és Tertullianus történetíró szerint is ezidőben született Jézus. Egyéb forrásokat is figyelembe véve Krisztus születésének időpontjára kijön az i. e. 7 év, amikor Heródes még élt, de Cirénus is (rendkívüli) helytartó volt Szíriában.

A Bibliának tulajdonított „történelmi lehetetlenségek” – mint a fenti példában is – a kétkedők felületes ismeretein alapulnak, nem az Ige megbízhatatlanságán. Minél több ókori forrásanyag kerül napvilágra, annál inkább bebizonyosodik, hogy a vitás kérdésekben a Bibliának van igaza. A történészek egyre jobban hajlanak rá, hogy a Bibliát fontos történelmi forrásműnek ismerjék el.

A régészet anyaga nagy segítséget nyújt a tudománynak. Az ásatások adatai igazolják a Biblia egyes történelmi vonatkozású közléseit. Amikor a régészek feltárják az ókori asszír-babiloni királyok, egyiptomi fáraók és a Bibliában szereplő más uralkodók városait, ahonnan halomszámra kerülnek elő ezeknek az embereknek a levelezését és tetteik feljegyzését megőrkítő agyagtáblák, a megfelelő bibliai történetek a történelmi források jelentőségére tesznek szert. Nebukadneccar, Tiglat-Pileser, Sisák történelmi alakok, s amit a Biblia közöl róluk, hozzájárul a rájuk vonatkozó történelmi forrásokhoz.

Kevésbé lényeges kérdéseknél is előfordul ez, de az ilyen esetek is fontosak a történelem tudománya szempontjából. A Biblia például elbeszéli, hogy Salamon király szerette a lovakat, és nagy lóistállói voltak. 1928-ban Megiddó ókori zsidó város kiásása során Salamon uralkodásának idejéből való épületmaradványokat talált, amelyek egy 228 állásos lóistállóra emlékeztettek. Sok régész szerint ezek Salamon lóistállóinak romjai. A régészet tehát ebben az esetben is érdekes módon igazolja Salamon bibliai jellemzésének egyik vonatkozását. Újabb érv a Biblia igaz voltával szemben, hogy szövegében „ellentmondások” találhatóak. Lehetetlen például nem észrevenni, hogy az 1Móz 1,2-ben kétféle leírás olvasható az ember teremtéséről. Az 1. részben Isten egyszerre megteremti az embert, mint kétnemű lényt: „férfivá és nővé”; a másodikban viszont külön-külön, ráadásul a nőt Ádám bordájából. No lám! Itt az ellentmondás! Vagy az egyik, vagy a másik igaz, mert mindkettő nem lehet. Melyik igaz tehát? Mindkettő. Hogyan? Az 1. rész kijelenti az ember megteremtésének tényét, a 2. pedig részletezi a történeteket.

A tagadó az evangéliumok tartalmát eleve hazugságnak veszi, mivel a négy leírás eltér egymástól. Sőt még ellentmondást is fedez fel bennük. Ha például egy embert négy festőművész körülvesz és lefest, holtbiztos, hogy a képek különbözni fognak, de a *lényeg* mindegyiken rajta lesz. Lehet-e a különbségek miatt azzal vádolni a festőket, hogy nem volt modelljük, hanem fantáziából festették meg ugyanarról a személyről képüket? De hogyan

lehet ennyire hasonló fantáziájuk? Ugyanez érvényes az evangéliumok közötti különbségekre is.

A bibliaellenes érvek sorába tartozik az is, mely szerint a próféták csaltak, és a múltat „jövendölték” meg. „Ez azt jelenti, hogy miután valamilyen esemény megtörtént, a már régen meglevő prófétai könyvet megfelelően kiegészítették, sőt esetleg teljesen új könyvet írtak helyette, amely az elmúlt eseményt úgy adta elő, mint ami a jövőben következik majd be. Az újonnan írt könyveket azután ősrégi írásnak tüntették fel” (Kriveljov: Könyv a Bibliáról). Az ilyen makacs tagadók ellen azokat a próféciákat hozhatjuk fel, amelyek megírásai ideje ismert, s megelőzi a megjósolt események bekövetkeztét. Ilyen például a zsidók szétszórásáról és későbbi összegyűjtéséről szóló prófécia. „Akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az Úr, könyörül rajtad, és újra összegyűjt minden nép közül, amelyek közé elszórt Istened, az Úr. Ha az ég széléig űzött is el Istened, az Úr, még ott is összeszed, onnan is elhoz, és bevisz téged Istened, az Úr arra a földre, amely atyáid birtoka volt” (5Móz 30,3–5). Izrael megszűnt állam lenni 135-ben. 1948-ban azonban újra megalakult Izrael állama, s azóta nagy tömegekben özönlik oda a zsidóság a világ minden tájáról: onnan is, ahol semmi üldöztetésben nem volt része soha. Orvosok, ügyvédek, mérnökök jó állásokat hagynak ott, és materialista- ateista szemmel érthetetlen okokból beállnak földművesnek, napszámosnak, nehéz, kétkezi munkásnak a sivatag termővé alakítására.

Mit szólnak mindehhez a tagadók? Azt hiszem, előttük sem kétséges, hogy a próféták nem 1948 után írták erre vonatkozó jövendöléseiket.

Miként az is nyilvánvaló, hogy az Ószövetség könyvei Krisztus születése előtt íródtak. Krisztusra vonatkozó próféciáik mégis szóról szóra beteljesedtek. Ezek sorából csak egyet említenék, a 22. zsoltár jövendölését. „Mert kutyák vettek körül engem, gonoszok bandája kerített be, átlukasztották kezemet, lábamat” (17. vers). „Megosztoznak ruháimon, köntösömrre sorsot vetnek” (19. vers). Ez szó szerinti leírása Jézus kereszthalálának, melyet Dávid hozzávetőleg 1000 évvel korábban írt, egy olyan korban, amelyben még a keresztfeszítés, mint kivégzési mód is ismeretlen volt. Hogyan lehet ilyen pontosan leírni a jövő történéseit, ha nem Isten Lelke által?

A Biblia ellen érvelők belekötnek az Igében szereplő csodákba is. Ez azonban nem a Biblia hibája, hanem az ő gondolkodásuké: mivel nem hisznek Istenben, így számukra természetes, hogy csodák sem léteznek. Ez ellen az érv ellen a legkönnyebb védekezni: egyszerűen csak el kell mondanunk azokat a csodákat, amelyeket Isten a saját, vagy hívő testvéreink életében végzett. Ha Isten ma cselekszik csodákat, akkor a múltban miért ne tette volna?

Ezzel eljutottunk a Biblia igazságát tagadók elleni legfontosabb érvhez: A Biblia azért igaz, mert *működik*. Ma csakúgy, mint évezredekkel ezelőtt. Istennek a Bibliában leírt ígéretei igazak és ámenek. Aki elfogadja Jézus Krisztust Megváltójának és Urának, az ma is megtapasztalja az ígérek megvalósulását, az isteni erő kiáradását életébe, pontosan úgy, ahogyan az első hívőkről olvassuk az Újszövetségben. Aki hisz Őbenne, az ma is bűneinek bocsánatát nyeri; megbékél Istennel, s ezáltal békesség költözik a szívébe; örök élete van; ha kéri, elnyerheti a szentlélekkeresztséget, s ezután a benne lakozó Szentlélek ajándékai is megnyilvánulhatnak életében; megteremheti a Lélek gyümölcsét mely a szeretetben foglalható össze; csodálatos módon meggyógyulhat betegségéből, vagy mások gyógyulhatnak meg az imájára; stb. A hívők ma is mindenestől újjászületnek, és új, szent életet élhetnek.

Kell-e ennél nyilvánvalóbb bizonyíték arra, hogy a Biblia igaz?

Joggal mondhatjuk tehát, hogy „A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre; hogy tökéletes legyen Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített” (2Tim 3,16–17). Mint ilyen, a Biblia elsősorban nem természettudományos és történelmi tények igazolására használandó, hanem az előző igeszakaszban említett célokra. Ha az Igét erre használjuk, és az igeszerű, szent életre igyekszünk, azzal cáfoljuk a legjobban a Bibliát támadók érveit. Ha az emberek meglátják

Jézus Krisztust kiábrázolódní életünkben, akkor maguktól félreteszik bibliaellenes kifogásaikat, mert érzékelik a Szentírás igaz voltát. Adja az Úr, hogy így legyen!
Irodalom: Allerhand, Jacob; 1988: A zsidóság története, MIOK; Kriveljov: Könyv a Bibliáról; Tévedhet-e a Biblia? – egy előadás legépelte anyaga.

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Gondolatébresztő • *Morris Wood*

Mindnyájunk életében előfordul, hogy megpróbáltatások, veszteségek, csalódások érnek, céljaink nem teljesülnek, elkedvetlenedünk, tanácstalanok vagyunk, aggódunk. Amikor már úgy látszik, hogy az élet gondjai számosabbak, mint amennyit el tudunk viselni, lélekben több erőre és nagyobb hatalomra van szükségünk, hogy megbirkózzunk azokkal. A belső ember segítségért kiáltana, de kihez forduljon, ki tud segíteni, hogyan tud erőt gyűjteni, milyen forrásból?
Ne késlekedj, jöjj Jézus Krisztushoz, mert Ő mondja magáról: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, kik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én nyugalmat adok nektek. Vegyétek fel az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és alázatos vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűsége, és az én terhem könnyű” (Mt 11,28–30).
Igen, Jézus a megoldás, aki biztos segítség a szükség idején.

Fiatall elkimunkások – ESYP '93 • *Fábián Attila*

Isten kegyelme által egy rendkívüli lehetőség adódik ebben az évben az ifjabb elkimunkásoknak. Az Európai Pünkösdi Közösség ugyanis nálunk rendezi meg ez évben az IFJÚ LELKIMUNKÁSOK SZEMINÁRIUMÁT.
Szeptember 28-tól október 2-ig Csillebércre várjuk Európa minden országából azokat a elkimunkásokat, akik kevesebb, mint 10 éve állnak szolgálatban. Ezen az alkalmon módja nyílik minden résztvevőnek, hogy közvetlenül tanulhasson Európa idősebb és a szolgálatban sokszorosan eredményes munkásaitól.
Bátorítunk tehát minden gyülekezetet, hogy küldje el mindazokat a fiatal munkásokat, akik Isten előtti alázattal készek másoktól tanulni. Ajánljuk a gyülekezeteknek, hogy anyagilag is támogassák küldötteiket a részvételi díj kifizetésében. Ha csak egy mód van rá, akkor a házastársak közös részvétele ajánlott!
Jelentkezési lapot a gyülekezetek vezetői már kaptak. Ezeket szükség szerint sokszorosítva és értelemszerűen kitöltve kérjük mihamarabb visszaküldeni a megadott címre!
Legyünk Isten hasznos munkatársai!

Olvasóink kérték,

hogy időnként jelentessünk meg egy-egy éneket a lapban. Íme az első!

{k1993402}

Sátoros ünnep a debrecen melletti DORCAS Campingben! • A szervezők: *Fábián Attila* és az *OIM*

Közösségünk Országos Konferenciája (aug. 20–21) és az Ifjúsági napok (aug. 21–25) idén is meg lesz tartva, de ezúttal a DORCAS Aid International táborában, ahol igen jó körülmények között lehetünk együtt.

Mindenkit szeretettel várunk! Igazán kár lenne kihagyni bárkinek is a testvéri közösség ilyen nagyszabású és soha vissza nem térő lehetőségét!

20-án este 7 órától kezdődik az első istentisztelet melyen a budapesti Szentlélek Gyülekezet szolgáló csoportja és Parádi Jenő lekipásztor szolgálnak.

Szombaton 21-én délelőtt Kecser István elnök testvér fogja az igét hirdetni 10 órától, és különböző gyülekezetek csoportjai vezetik a dicsőítést. Délután 4 órától lesz a konferencia záró alkalma, ami egyben az ifjúsági napok nyitó alkalma is.

Az ifjúsági napok eseményeiről minden gyülekezet részletes programot kapott. Az Országos Konferencián tablókból ill. információs anyagokból kiállítás készül, ami remek lehetőség a bemutatkozásra mindenki számára. A kiállítás az ifjúsági napok végéig lesz megtekinthető. Kérjük, hogy a meghirdetett böjt- és imanapokon (aug. 9–15) aki csak tud csatlakozzon az imádkozók – hisszük – népes táborához!

Ifjúsági falu

Az Ifjúsági Falu nagyszerű lehetőségeket kínál és a híd szerepét hivatott betölteni a különböző nemzet- és felekezetbeli 15 és 20 év közötti fiatalok között!

Játék, pihenés, lelki közös programok, sportolás, túrázás a közeli erdőben – s mindez más keresztyén fiatalokkal maradandó élményt nyújthatnak!

A 60 személy befogadására alkalmas hangulatos faházak mellett külön épület áll rendelkezésre a közös étkezésre és programokra. Ehhez az építményhez egy kis konyha is tartozik több személyre való főzési lehetőséggel.

Változatos, gazdag szervezett programok adnak alkalmat a hitbeli gyarapodásra és a játékos, vidám vakációzásra!

{k1993407}

Impresszum

Felelős szerkesztő: KOVÁCS ZOLTÁN

Szerkesztő bizottság: BALOGH SÁNDOR, KÁZMÉR PÁLNÉ, ifj. KOVÁCS BÉLA, MAKOVEI JÁNOS, PÁNCZÉL JÁNOS, TELEGDI JÓZSEF

Tördelőszerkesztő: ifj. FÁBIÁN ATTILA

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség

1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987

Felelős Kiadó: KECSER ISTVÁN elnök

ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva.

Kéziratot nem őrünk meg és nem küldünk vissza.

KERESZTREJTVÉNY

Plusz egy IGE • Készítette: Lénárt Ferenc, Kisvárda

{k1993410}

Helyezd az alábbi szavakat, betűcsoportokat – hat kivételével – az ábrába! Könnyítésül egy

szót előre beírtunk. A hat megmaradt szóból egy ismert ige állítható össze.

Kétbetűsek: AH, AI, EN, ÉH, ÉN, ÉT, IT, LÓ, MU, RB, RL.

Hárombetűsek: ÁKE, BAB, BBÉ, BÍR, ELÉ, FAM, KEL, MIT, MÓZ, MTŐ, RFZ, ROL, SÁR, SOM, STB, TIR, TLZ, TSZ, ZÁR, ZIF.

Négybetűsek: AMSI, ÁZIK, ÉKES, GEBE, MERT, RODÉ.

Ötbetűsek: ALIAS, ATALA, DARUS, GOSZT, JÉZUS, JÓNÁS, KICSI, KÍMÉL, KOPÁS, LÁMEK, LEBEG, MENET, NÚBIA, REMEK, SEMMI, SÓHAJ, TEHER, TIBNI, TOPOG, SZENT, UVALÓ.

Hatbetűsek: ALÁZAT, ELIMÁS, JUDITH, SZUFLA, TAHITI, TAKARÓ, VAGYOK.

Hétbetűsek: GARIZIM, IZRAELI, JAKABOK, JÓKÉBED, KALAPOS, LÉCSERE, MALIGÁN, RAZONÁL, SIMONYI, SÍPOLÁS, SZENTEK, SZIHONT, ZEBULON.

Nyolcbetűsek: ANTILLÁK, BERTALAN, LEGYETEK.

Kilencbetűsek: FELBŐSZÍT, MESTERSÉG, NAZARÉBUS, TIMÓTHEUS.

Minirejtvény • Készítette: *Nagy Kornél*

{k1993411}

Vízszintes: **1.** E tartományban van Názáret (Mk 1,9). **5.** „Leomlott, leomlott ..., a nagy város!” (Jel 14,8). **6.** „és ... álnokságát távoztasd el magadtól” (Péld 4,24).

Függőleges: **1.** Saul városa (1Sám 15,34). **2.** Izráel egyik táborhelye a vándorlás során (4Móz 33,20). **3.** „A ... az ami megelevenít” (Jn 6,63). **4.** „Mert az Úré a föld és ... teljessége” (1Kor 10,26).

Beküldendő:

a PLUSZ EGY IGE típusú rejtvény kimaradt szavaiból összeállított ige pontos bibliai helye, és a MINIREJTVÉNY bekarikázott betűiből összerakott bibliai folyó neve.

Beküldési határidő: 1993. szeptember 7.

GYERMEKKÖR

{k1993412}

{k1993413}

{k1993414}

{k1993415}

{k19934D}